

غزليز ماڻھامونھ

دبلاڀلو شاعر انو ٻھ زړھ پوري غزلونھ

Ketabton.com

راتولونھ اوترتيب: گلبدین (فیضان)

ددي کتاب په اړه

نوم : غزلیز ما بنامونه

راتولونه او ترتیب: گلبدین (فیضان)

شاعران : پیر محمد (کاروان)، خالد (ریحان)، ممتاز (اورکزی)،

دروېش (دراني)، اروا بناد محیب الله (بهرام)، سپین (کوچی)، محمد گل

(منصور)، شهنواز (باقر)، ثنا الله (ضیوال)، نوروز خان (ذکي)

نصیر (آرمان)، نصیر (اتل) او گلبدین (فیضان).

دپي ډي ايپ بني تر لاسه کولو پته

<http://solimanmountain.weebly.com>

Facebook: Gulbadin faizan

WhatsApp:00923112909816

دالی

لرلیک

دشاعر نوم	د پیل صفحه	د پای صفحه
پیرمحمد (کاروان)	۱	۲۳
خالد (ریحان)	۲۳	۳۴
درویش (دراني)	۳۵	۴۷
ممتاز اورکزی	۴۸	۶۲
محمد گل (منصور)	۶۳	۶۹
باقر	۶۹	۸۴
محبیب الله بهرام	۸۴	۹۲
سپین کوچی	۹۲	۱۱۰
(ضیوال)	۱۱۰	۱۱۹
نصیر (آرمان)	۱۲۰	۱۲۸
(ذکي)	۱۲۸	۱۳۲
نصیراتل	۱۳۲	۱۴۴
فیضان	۱۴۴	۱۵۶

غزل

سبا چي سر زمـا په تيره د احد لگيري
راخه چي نن مي زره له تا سره بي حد لگيري
صمد به عـفوه راته کاندي د صنم د ميني
په زره مي خور چي قل هو والله احد لگيري
بنـکلا پلويه له پينو هغه بدرنگي غورخوه
چي د لاس تيره بي په غابن د محمد لگيري
په يوه داسي كيف مين يم چي له بنه نه بنه دی
د شپي د ستوريو دک آسمان به په چا بد لگيري
لکه ايـنده کړه له لري نخاگره بنکلا
مقصد مي زره دی مقصد غشي په مقصد لگيري
چي سر و تال د بوډي تال تول د کاروان دي ياران
له گلـغزلي له نغمي سره بي خود لگيري
پيرمحمد(کاروان)

غزل

زړه زمري دى بس خطاوي به تري كيږي
د هوسيو سترگو غلاوي به تري كيږي
يو انسان دى مهربان دى غوسه كيږي
كله كله تاوي ماوي به تري كيږي
لبونى دى په واده كې په ژړا شي
په لمانځه كې هم خنداوي به تري كيږي
چې گلونه يې گېډۍ گېډۍ خوښيږي
نو گېډۍ گېډۍ دعاوي به تري كيږي
واوري ووي زما خور ده نوم يې سوله
ها چې راشي نو موسكاوي به تري كيږي
ماشومان چې له جگړې نه مرور دي
شي پخلا به مشغولاوي به تري كيږي
سره زخمونه به په سرو غاټولو واوري
ژېربخوني شان رڼاوي به تري كيږي
د كاروان غزلي مستي جينكي دي
چې په خود راشي گداوي به تري كيږي

پيرمحمد(كاروان)

غزل

شعرونو سوداگرې شــــرايي غزل په څو دى
د الهام پرڅو پريولى گلابيي غزل په څو دى

زړه مې بيا دغم په لاس کې دغمونو څپې راوړې
ستا د برندو برندو سترگو عقابې غزل په څو دى

د ليمو له خانقا يې صوفيانه غزلې غــــواړم
داسې چېرې هم نه وایم وهابې غــــزل په څو دى

ما دې نوم په سپينو اوبنکو پــــه زيرې نرگس ليکلى
نرگسي غزل په څو دى شين ابې غزل په څو دى

چې شعريت په کې موسکى وي چې کاروان يې په ياد وايي
ســــتا د مخ د سپينې پانې کتابې غزل په څو دى

پيرمحمد(کاروان)

 غزل

که بیلې پښې پر تودو تبخنو ودرېدلی یـمه
 د غمرنگو لونگین ته رسېدلی یـمه
 په تللیو سترگو و پسي ډېر ډېر ژرېدلی یـمه
 ته به ویـده وي د آسمان ستوریو لېدلی یـمه
 درست ماشومتوب را باندې سترگې تورولې ادې
 د رنـجو سیند یـمه له سترگو بهېدلی یـمه
 د نیمو شپو سپوږمۍ را گوري راته غږ نه کوي
 غریب مار غـه یم په ځنګل کې چغېدلی یـمه
 زخمي آواز مې پر جهان راگ د سُور لګیږي
 د زړه تر ځنګه پـه وزرو لګېدلی یـمه
 ژوندی پڙواک یم دوی مې وژني خو را و خپڙمه
 گني نو څو ځله گړنگ ته غـورځېدلی یـمه
 د زړه د سر هره تیاکه کې مـې توری توری
 غزل غزل دې کړمـه گل گل غورېدلی یـمه
 لکه د اوبنکو د کاروان مې ترېنه مه وباسئ
 چې یـې د سترگو په جنت کې لوبېدلی یـمه

پير محمد (کاروان)

غزل

خدای ته وه روانه و زر سوي پري يې غـاړه وه
بيا زمونږ ژرا تر موټر بـم لاندې ولاړه وه
اوبنکې په اوبو کې وې بېـگا په روژه ماتې کې
چا مو وې خرما ربېلې ژوند مو دښته شـاړه وه
زه د خدای په در کې د خپل کور په دعا بوخت ومه
ماته گاونډي کړې د خور او د مور زياره وه
ما چيغې وهلی نه شوې چوپ د زړه په کونج کې ناست
وچـه مې په ستوني کې د کاني په څېر لاړه وه
دا غزل کاروانـه د وطن د بـورو، ورارو غږ
دا غـزل کاروانه د شهيدو وینو ژباړه وه

جوزا ۱۳۹۶ ۱۱

کابل افغانستان

غزل

تري گلاب راته وي، نري باران خور دی
خو ما دا نه منله، ما وي جانان خور دی

سهارنی بلبلي، ورسره مله کړه نغمه
د غره په خوا کي کلیه، ستاسو اذان خور دی

چي ته د گل غوندي يي، که گل د تا غوندي دی
اي په ايمان و وايه، کوم يو گومان خور دی

په يوه سري مينه، مسته د خيال بناپيړی
ور غاري وتي وايي، په خدای انسان خور دی

غنم غنم خوره ده، بنتِ آدم خوره ده
هو د حوا پر خالق، ايمان ايمان خور دی

نری به هم خوره وي، د توري گوري په شان
لکه انگور د ميزان، افغانستان خور دی

ورکړه د خدای ده کنه، تورسترگي ويی منه
سترگي به ستا وي خوري، شعر د کاروان خور دی

ثور-۱۳۹۶-۱۳

 غزل

چي ورته خولي شوي داصيلو مرغلرو اوبه
 خپلو خبرو ته دي ورکړي د سندرو اوبه
 ستا د تصوير تنکيو پينو ته شيشي مه شه لشي
 په کانو چپرې ماتي مه شه د جوهر—رواوبه
 زما د زړه د ميني زور پاس په لـبـمـو کي گوره
 په بره خپږي اشنا تـلـ د زورورو اوبه
 خدايه ! باران د ميني راوله پر وچـوـلـلـمـو
 غواړي گلان لکه د تـزـو مسـپـاـرـو اوبه
 گودرې شاري منگي مات دي په کي خاڅکي نه شته
 ستا د لاسونو د جوړه شپـيـنو کوټرو اوبه
 پرگلو خاڅي کوم د ميني پيغمبر ژر لـيـي ؟
 د شعر د شاتو د مچـيـو له وزرو اوبه
 کله چي لـيـکـي خپل صنم ته صوفيانه غزله
 قلم ته واچـيـوي کاروان د نيلوفر اوبه

پيرمحمد(کاروان)

غزل

امام و له قيام را غورخېدلی په جومات کي
سجدي په وینو سرې وې بم چاودلی په جومات کي

مات غشی د پولادو ، د قاري پسه حنجره کي
قران و پانې پانې سوخه بدلې په جومات کي

سیلی وه د سرې اوسپنې ناخاپه را الوتي
گل گل د دعا لاس و ریریدلی په جومات کي

او پلار يي مات رحیل لکه خپل زوی غیر کي نیولی
لبنتي د اوبنکو وینو بهېدلی په جومات کي

الف د یوې پرې ژبي پر سر پسه وینو سور و
د میم توری په زړه و لکه بدلې په جومات کي

زوال يي خدایه کبر کړي په روی د ملایکو
شیطان له خمر مستی و گډیدلی په جومات کي

پیرمحمد(کاروان)

 غزل

دا دې موسم دی مهربانه که وطن ته راځي
 درد په وطن کې دی درمانه که وطن ته راځي
 خولي مو گوندي د فولادو په تارونو يو چا
 زمونږ د سترگو تر جرمانه که وطن ته راځي
 تېري گلونه يې په غېږ کې مرغيجن دي ولاړ
 د ميني شرکنده بارانه که وطن ته راځي
 جامې د امن د لمر واغونده سهار به مو شي
 د جنگ په شپه ورکه جانانه که وطن ته راځي
 بې تا سرغوڅي ستان پاتي دی تاوان دی تاوان
 افغانستان به شي افغانه که وطن ته راځي
 مې به له غم يم چې تابوت دي له يونانه راځي
 شم به ژوندی ، ژونديه خوانه که وطن ته راځي
 لکه تپي دي درپسې ټولي شملي لويې
 زمـا زار زاره ياقربانه که وطن ته راځي
 د کاروان زړه شولو نری نری تار تار در پسې
 شي به امپل دُر و مرجانه که وطن ته راځي
 حوت ۱۳۹۵ هجري شمسي ۱۳

غزل

دېر شـي له بې قدر و نه غمي په تيرو مات
شته دي اباييل په غشو ولي د جومات
ونيوه لکي د دجال دي نوي حاجي
حق يې تر پښو لاندې ، و دروي لات و منات
رابنکه چلييا تپوس په پرو د طاووس
وايي چي دا ولي يې رنگونه دومره زيات
پټ شه په خلوت کي د دوران لسه نقادانو
نارزي ورتسه دوه توتو يو پير د خرابات
وا کاروانه مه شه گيله من له جاهلانـو
دوی تلي په تله د لرگـيو ، مناجات

پيرمحمد(کاروان)

غزل

نه مې له خيام نوشلي نـــــــه مې له غني شراب
 ولي مې غـــــــزلي خلک بولي لېوني شراب
 ټکـــــــنده غرمه مې ميخانه ده په کې لمر ساقي
 شپه کې شي سپورمې ساقي او ستوري مې شپني شراب
 ناسته راته خو ، کې يوه مسته نـــــــظر بازه ده
 خود به جوړومه له لمبـــــــو د سپـــــــباني شراب
 نن د چا زړو سترگو له حده ډېر بېخـــــــوده کرم
 رند خرابوي چې ډېر يې غـــــــرپ وي خندي شراب
 دوي ډکې پيالې رانه په منده مـــــــنده مـــــــنده وي
 دوي غرخني سترگـــــــي وي نظر يې غرخني شراب
 هسي مې غزلي د نـــــــرگس غـــــــوندي نشه نشه
 نوش مې دي د غره اوبه خونه د جرمنـــــــي شراب
 دا راوري تا له کوم جنت وو جنتـــــــي يې کرم
 وا کاروانه تا خـــــــو په ما خبلي گيبي شراب

پيرمحمد(کاروان)

 غزل

د غشو سترگي پي رندي شه خو پي سرې مه شه
 ستا د گوربت د لوړ الوت وزري پري مه شه
 ستا د شپېلي نغمي نغمي په کي زر غونډي اوسه
 د غره شپونکيه ستا له غږ تشي درې مه شه
 ايله زخمونه مو د زرونو سره اوس ورغلي
 د بېلتانه په ساندو بيا اري اري مه شه
 ستا په دې زره کي چې د ژوند څوکي په ناز ووهي
 د چمبه ماري د چارگل ماتي پري مه شه
 ستا د چلم پر سر سرخانه دې وي سکروتي بلي
 مسته ملنگه مينه مينه دې ايري مه شه
 د موسی خدايه د مينو شاعرانو خدايه
 د کوه طور د سر شپونکي دې بي اسري مه شه
 چې ستا کاروان يي له نغمو نه زر غزلي جوړي
 د چورکوندي د بلبل چوپي انټري مه شه

پير محمد (کاروان)

غزل

لمونخ مي بي کافر به شمه څنگه دي قضا کړم
 راشه چي دخپل زړه په خلوت کي دي ادا کړم
 ته دقدر شپه بي خو په شپوکي رانه ورکه
 تاپسي به پيري اوريدې لاندې شپي رنا کړم
 غشسي راکوه چي اژدها په تندي وولم
 موسکه راته مه کيره چي نينه به خطا کړم
 زه هغه مجنون يم چي مي زړه خوره کيردي کړ
 گوري به ليلابه له وچ ډاگه راپيدا کړم
 دين دپښتو نغښتي دملالي په تپه کي
 دا دتپو ژبه به له خدای سره آشنا کړم
 ډول به شم اټن به شم شغا به شمس دڅنو
 بيا به طالبان دجوماتونو په گدا کړم
 خاوري يم خو لمربه ترلاس ونيسم که خيروي
 ستوري به شم پاس به له سپورمي سره خندا کړم
 بيا به دغاټولو دغه لوت کاروان راټول کړم
 لاس به په سپرلي وروم زر به يي پخلا کړم
 پيرمحمد کاروان

 غزل

دا بــــه کرامات لري له تيرو اوبه وباسي
 ځيني ځيني سترگي له سري ځيني زړه وباسي
 هغه چي ماشومه وه اغزي مي يي له پينو ويستل
 را دي شي له زړه مــــي دي ويشتلي بانه وباسي
 ناڅاپه شهنده شي په شــــغ راشي حمله وکړي
 خراب شي په پنجو کي له پنجره نه مارغه وباسي
 عشق چي زورور شي د طوفان وزري واغوندي
 لويي لويي وني لکه مــــازي وابنه وباسي
 دا سترگي د کوم يوه زرغون سمندر خويندي دي
 بيا په څپو راغلي چي به څوک لــــه کاله وباسي
 دا ځلي دي داسي لپوني مينه مــــکري شوه
 يا به دي شي لمونځ او يا به تا له لمانځه وباسي
 سخ به دي کاروانه وي که بنکلي لاروي دي شوه
 دا به درته لار په تور کمر کي د غره وباسي

غزل

را غورخېدلي د غـرور له اوچت غره دي سره
 د يو د بل په لوغړنو وینو سره دي سره
 د خاورو لوبنی شه پاخه دي شي خو مړه چې نه شي
 یاران په خپلو کې بس اور دي او اوبه دي سره
 دا چې سرونه سره ریبی ماشومان خو لري
 ترمنځ یې خدایه راشي غوبنه او چاره دي سره
 خلک د یو د بل په سترگو کې لا خاورې شیندي
 داسې موسم را چې بس یو بل ته رانجه دي سره
 کبلي چې روي د غرڅي له تي شیدې د، ریـدي
 دبنتي زرغوني وي شپیلې دي او شپانه دي سره
 لکه اوبو کې شي بوره لکه پوډی کې مـالگه
 بیا به له زره وایو چې دا خلک خواږه دي سره
 چې سره غېږ په غېږ شي توري بنـکلا و زېږوي
 دا هلکان جینکی خوند کا چې واده دي سره
 د وطن شپه لري سپورمی او هم د ستوریو کاروان
 سبا به گوري چې مین په لـمـر خاته دي سره

جدي - ۱۳۹۴ ۱۰

غزل

مه يـي وژنئ ماشومان دي ارمانونه
موروطن باندې مي گران دي ارمانونه
روژه مـاتي ته لانه دي رسېدلي
د خُرمـاوو پـه ارمان دي ارمانونه
د طاووس د زرغـونو بـنکو ورونه
بنکلونکي د قرآن دي ارمانونه
ورارې مه شه د وطن ملالي خويندې
شنه غمه يي د پېزوان دي ارمانونه
د گلاب ذکر يي زخم دی په زړه کي
په اغزيو کي روان دي ارمانونه
په خنجر که د موجي په تار حلال دي
د شهيد افغانستان دي ارمانونه

پيرمحمد (کاروان)

عقرب - ۱۳۹۴ - ۱۹

 غزل

زړه چې غلي غلي د چمبي غوندي درزا کوي
 نجوني د لفظونو مستي مستي شي گدا کوي
 رايي شه ساحل ته مرغلي به در وشي ندي
 کله چې سخي سمندر شور کوي غوغا کوي
 مينه جادوگره ده پر هر چايي منلي خان
 څوک به يي په جار وايي خو څوک به يي په غلا کوي
 دا بنکلي چې خان يي په اوو پورې و نغاره
 وگوره سپين سترگي هم ترې وپره او حيا کوي
 لپي يي سرونه دا کتار د بيابان غاټول
 دا خو ترو ترو مسافرو ته دعا کوي
 راغله او پر هاغه پاس کنډو باندي را واوښته
 اي دا خو تورسترگي ده خو تکه شنه رنا کوي
 ستا کاروان شاعر نه دی خو ته چې ورته موسکه شي
 بيا نو دا ساده سړی په شعر کي هم بلا کوي

عقرب - ۱۳۹۲ - ۸

غزل

نه په ستن او نه په تار پسي روان دی
گرېوان څيري ځي په يار پسي روان دی
دی د لـــــــچو له ليندو را وتی غشی
مرغی نه و لي په مار پسي روان دی
په رباب کې په اوبو او په بنگرو کې
پسي ځي په شرنگهار پسي روان دی
تر غچي گوتي د زره ، نيولی مــــيني
د بنکلا په ورک ديار پسي روان دی
له نارو يي تش لــــفــــظونه ډکوي نه
ځي د زانو په کتار پــــسي روان دی
خيال کاروان ته رام پري په کجاوه کې
زرين اوبن يي دی مهار پسي روان دی

پيرمحمد(کاروان)

غزل

شاعران یو په نغمو یادوو خدای
بنکلی گورو ، په لېمو یادوو خدای

خدای بلد کړو د توبو په مـــــــــــــــــاتولو
غږپ کوو له پېمانو یادوو خـــــــــــــــــدای

شېخ د کانو په تسپو یادوي خـــــــــــــــــدای
مور د اوښکو په تسپو یادوو خـــــــــــــــــدای

د ژوندون په گوتو برگی تســـــــــــــــــپي وایو
هم په ورځو هم په شپو یادوو خـــــــــــــــــدای

یم هیرجن چې هیر می نه شي راته خانه
ســـــــــــــــــتا له شونډو انکو یادوو خدای

ایا تونه دې په سترگو کې موسکي دي
ستا له سترگو پښتنو یـــــــــــــــــادوو خدای

مور کاروان د لېـــــــــــــــــونو ازادي غواړو
په کړی د زولنو یـــــــــــــــــادوو خدای

بیرمحمد(کاروان)

غزل

موسکه شه جانانه ستا دمرواوينکوپه شان يم
راشه زرغونتال مي شه نري نري باران يم

راشه دځلاندوسترگووالي توره شـــــــــــــــــپه ده
لاره رانه ورکهـــــــــــــــــه مسافرديبابان يم

بنکل دي چي پرتنده کړمه بنکل دي چي سجدي کړم
خال مي کړه پرتنده چي ددوو وروځوترميان يم

ته زما اختر زما سبب دخوشحالي يـــــــــــــــــي
شين مي له خنداکړه يوماشوم غوندي ارمان يم

جاردې له خنداشمه چي شين دي له خنداکړم
ستاله برکته خودستورويک اسمان يم

ستا پرتنده پريوتم پـــــــــــــــــرخان مي شک پيداشو
گوره چي کاروان يم که ســـــــــــــــــتاخريکه دپېزوان يم

پيرمحمد(کاروان)

غزل

د څاڅکو په لېمو مې سمندر ليدلی دی
په ټولو آيينو کې مې دلبر ليدلی دی

شهيد مازيگری کوي شغلي لکه حــــسين
شفق مې سور په غشو د شمر ليدلی دی

له زړه مې چې کړي جوړه وچو شونډوته کوزه
ورځــــم پسي چا داسې کوزه گر ليدلی دی؟

دا مستي مستي اوښکې چې جوپي جوپي راځي
دې پېغلو مــــې په سترگو کې گودر ليدلی دی

بتگر د تخيل مې جوړه وي بت د جانان
په روح کې زما کان يې د مرمر ليدلی دی

ته پوي يې چې دا ځنگه شو کاروان غزل غزل؟؟
دانن يې ايله يو نظر خــــبير ليدلی دی

پيرمحمد(کاروان)

غزل

په زړه مـي ولي راورپزي څه باران خو نه يي
 هسي مي درد راوينوي زما درمان خو نه يي
 د مـخ په پانه به دي څه خوره غزله ليک وي
 سپينه کتابه يادوم دي دومره گران خو نه يي
 د خيال هـد هـد دي راته پېر پېر پيغامونه راوري
 دا مي خطا وه چي ويل مي سليمان خو نه يي
 ستا د ستم د انتها به درته څـه وايـمه
 د کوم ظالم مذهب پيرو يي مسلمان خو نه يي
 ما به بي وخته لېوني کړي په اغزو به گرځم
 غير به رانه کړي بنکليه باغه بيابان خو نه يي
 د ژوندد وچ ساحل په مخ مي لمدي شـونـدي نه ردي
 شنه سمندره زه دي څه کرمه توپان خو نه يي
 د نور په غشو مي له هسک نه په لېمو کي ولي
 نه راځي ستوري د اسمان شوي مهربان خو نه يي
 بنکليه سالار که مي د عشق د منزلونو نه کړي
 بيا راته وايه چي درواغ وايي کاروان خو نه يي
 پيرمحمدکاروان

غزل

بنار دھونبنيارانو دی اوزه دغره سڀري یمه
توري زولني راپسي گرڇي ليوني یمه

ورکي مي تسبي دي دزنخير په کري ذکرکرم
زرځله شهيديمه او زرځله ژوندي یمه

هره يوه مسره مي بس دتورو وينو لپه ده
نه یمه شاعر دسروغاتولو کنډولي یمه

مانه شيشي مه تاووه زه خو څه خراغ نه یم
نه مرم په طوفان کي عجيبه اور اورکي یمه

تاپه سپينولاسو باندي سين ته ورگوزارکرمه
کانی ومه تور خو اوس له شوقه شين غمی یمه

خان مي په مريو کي دتار غوندي پت کري دی
زه دکومي چتي پرتيرباندي ځوندي یمه

کون که وي جرس نو خپل ويده کاروان به وينس کرمه
مات به شم په شرنک دليونی دلاس بنگري یمه

پيرمحمد(کاروان)

غزل

اخ ستا يادوننه پي راتول بنه دي
پرديس حواس مي غزلبول بنه دي

دغمرنگ په زرخدان مي نظر
ليمه د بنگو په کندول بنه دي

ليژ التفات مي سوري زره ته وگره
گرانه! پتري په دي کچکول بنه دي

مړه په بنكليو کي نوڅه توپير دی
مړه پريرده يي بنکلي ټول بنه دي

سترگي، ليمه، وروزي، باڼه، خالونه
قاتلان ټول د دي کهول بنه دي

"ريحانه چاته ور ياديري پوري"
"د چم په دښتو کي غاتول بنه دي"

خالد(ريحان)

غزل

چي نظر د کبرجنو ورتـــــــه برند شي
ليړ دي پاتي پـــــــه هنداره دغه دند شي

د دي بنـــــــکلو عجيبه غوندي بازار وي
کار دي نه وي، خو بس کار دي پکي بند شي

د خوانی له زوره مستي هسي نه چـــــــي
رانه مات دي په نازونو کي مرونـــــــد شي

دا پی مخي د پيريـــــــانو په شان بويه
خدای خبر چي په اسانه مـــــــي په بند شي

د غزل جاغور دي تش کرمه پـــــــه حسن
چي را پک مي د خيالونو کمر بنـــــــد شي

ريحان پريړدی د څلورو سترگو جنگ ته
فکر نه کرم چي قايل به د اور بنـــــــد شي

خالد(ريحان)

غزل

انقلاب وو له هیواده وو وتلي
زنده باد له مرده باده وو وتلي

په ظالیم پسي روان وو لکه غشي
اسويلي مو له فرياده وو وتلي

پوليتي مي تپيدي د هيلو ورو ورو
خراغونه مي له باده وو وتلي

دوه غمبوري دي جانانه راسره وو
دوه جهاننه مي له ياده وو وتلي

ستا د سترگو له پېچلي فلسفي نه
سواده به بي سواده وو وتلي

دريحان د غزلتوري مسافر و
دخالونو له بلاده وو وتلي

خالد(ريحان)

غزل

جانان په روغو پښو روان دی او زه شل ورپسي
په زړه چاودون به لنډوم دغه مزل ورپسي

ماوېل را وابه روي مخ رانه ور وابه يې خلي
نن مي نيولی وو تر کوره پوري گل ورپسي

سپينه خولگی دي لکه سوله تر دوزخ له خوا
کابل زرگی مي په سکروټو کړي مزل ورپسي

تا رارواني غبرگي سترگي په نازونو کړلې
ما ارمانونه کړل پياده د زړه په تل ورپسي

په هديرو کي دشهيد وطن راو گرځم ه
دخيال خراغ ورمه په نيمو شپو کي بل ورپسي

دنظر غله به دي اخبر د زړه په غلاونيسي
ريحان اخيستی د لېمو په لاره پل ورپسي

خالد(ريحان)

غزل

د سترگو توره گزاره نه کيږي
بي له تا گوره گزاره نه کيږي

غېزه دي راکړه اوبه رنگه ياره
د عشق له اوره گزاره نه کيږي

راباندي مات چي مړوندونه نه کړي
د بنګر وشوره گزاره نه کيږي

ما د غربت له لاسه پېره کړي
چا وېل بي موره گزاره نه کيږي

تري غاتول يمه دتري دشتي
راباندي اوره گزاره نه کيږي

مسافري مي زړه اوبه اوبه کړ
ريحانه نوره گزاره نه کيږي

خالد(ريحان)

غزل

دي کيسه کي نه یمه چي شنه دي او که تور بنگري
بس چي سلامت وي مړوندونه، کوي شور بنگري

مات دي کړل؟ قربان دي شمه زر واري له نازه نه
زه خو لاژوندي یم درته رابه وړمه نور بنگري

دي کوڅه کي ورو ځه! په زامنو بوره مور اوسي
هسي نه په ليڅوکي دي واخلي گلي اور بنگري

مـابـه تـري د دوه ضرب او دوه پوښتنه وکړه له
دابه نو (کاروان) وو چي ځواب يې وو څلور بنگري

دا څو دي ريحانه! دشاعري اروا ناز وړمه
هره پښنـبه دي شرنـگومه چي په گور بنگري

خالد(ريحان)

غزل

په هډوڪو په څرمنه پسي گرځم
دلته شوي ده چاودنه پسي گرځم

د مرگي کچکول مي غاري ته لوبډلي
د بارودو په بسپنه پسي گرځم

زه پښتون يم، د ورور په غوښو پايښ
شه په خراب په ورور وژنه پسي گرځم

چي غاټول ته يي دخال زکات ورکړي
اوس په هغه غونډه زنه پسي گرځم

ستا تصوير مي که په زړه کي روغ پيدا کړ
په سکروټو کي دي ننه پسي گرځم

چي يي سيوري ته دمه وکړم ريحانه
دخپل ځان په ورکه ونه پسي گرځم

خالد(ريحان)

غزل

زما خو را په زړه دي، تــــاتـــه ياديدې نازکې؟
تودې تودې غــــرمــــې، هغه سړې سړې مچکې

لومړی خُل يې په کرس کرس په غصه کې دي خندلي
لومـــــــړی خُل په جوزا کې وربدلې دي خپکې

په زړه مي يې گلابه!! تابه هم ســــتـــايم قربان
غاتول مي تخيل ته دبنکلا ايښي تــــلــــکــــې

چي سترگو ته دي گورمه نظر مي نوراني شي
د حسن له اسمانه دي رابنکته ملايــــکــــې

تخنيرم، په لاسونو مي نکريزي کشيدکـــــــړي
ريحانه! له غمبورو مي درتولي کره پيچــــکــــې

خالد(ريحان)

غرل

څه وخت ؤ هې موضوع به سندرېزه وه ليلو
چي سوله به د هر کتاب سرېزه وه ليلو

پيري د عاشقې به دي له ډاگه ډاگه ويستم
دا کوډه دي د سترگو له تعويذه وه ليلو

غوصې ته به دي څه خوږه مسکا کرله ورگډه
ادا دي په هر حال کي سولـيـيزه وه ليلو

زما نبض دي وکوت د خولگې نسخه دي راکړه
په دي باب دي څيرنه هر اړخيزه وه لـيـلو

بنو وروزو پيچکو دي کر زړه رانه ولجه
حمله دي ترتيب کړي ډلييزه وه لـيـلو

قربان مي دي کړي زر غزلي ځکه له خبرو
لهجه دي خوندوره سيمييزه وه لـيـلو

ريحان دي پوکې ورکړ د بارخو شمو ته ورو
ته موسکه وي د شنه خال دي کليـزه وه ليلو

خالد ریحان

غزل

ورمه راورم، راورمه ورم، ورمه راورم سکروتي
دجنگ له لاسه په لپموکي زنگوم سکروتي

تاوده يادونه دي شپه شپه شپه پوکي ورکوي
دزره نغري کشي مي وي سري ترسپيده دم سکروتي

چاپه دي حمله دبارودو بزغلی کرلی؟
په سويو گوتو باندي لو کوم رېم سکروتي

دلوغرن دوران کيسي کړي دسپرغی په ژبه
ورسره ناست يمه ورو ورو راغروم سکروتي

کت کت خندا ته مغرور يار غوصه ورگډه کرله
مطلب يي داوو چي په سرو گلو شيندم سکروتي

دحسن تاو ته دي تسليم يم لاس په سرگرخوم
په سره غرمه کي دي لمبه کرمه منم سکروتي

ريحانه زړه مي د دوزخ وطن له اوره ډک دی
بنکاريري اوبنکي، خو له سترگو خخوم سکروتي

خالد(ريحان)

خوشی دي واخيستی له خانه سره غم پاتي شو
په هره څوکه د بنو په څوکو نم پاتي شو

د هر ازغي په سر دي گورم گلورين يادونه
د هر ازغي سر مې تټاکو ته اړم پاتي شو

ستا له يادونو سره غلی غلی ټک راکوي
غم دي زما د زړه په سر لکه لړم پاتي شو

د خواني گل دي څه بي وخته خزان ورژاوو
ژوند مې په څوکو د ازغو لکه شبنم پاتي شو

دی تری تم دي غنمرنگ حسن غزل دي رانه
خیال مې چاودلی ورپسي لکه غنم پاتي شو

ريحان چي ستا د بيا ليدلو تـمـنا لرله
هغه ارمان يې خاوري خاوري تر قدم پاتي شو

خالد ریحان ارواښاد محیب الله بهرام ته

غزل

يار خُـ که د شونډو د شـکرو ماته ست کوي
مال چي ورکوي د خدای په لار کي برکت کوي

کانې ته چي لاس کـرم نو دپـاسه دا اواز راسي
ځله يې دخـدای له ذـکره باسي عبادت کوي

زړه که ورسپاري نو بېرته روغ په گوتو نه درځي
بنکلي هميشه په امانت کي خيانت کوي

چا توره اخستې ده په دې دنيا خپل حق غـواړي
څوک ودې ته ناست دي چي حساب به په قيامت کوي

زه د شک په سترگه د لستوني ما—ر ته وگورم
دوی وايي دروېش خو د دوستانو هم نفـرت کوي

درويش (دراني)

غزل

چي نه بيا توره پورته سي نه سر په وینو رنگ سي
بـاداره دغه جنگ دي د وطن آخري جنگ سي
که زرونه سره یو کړو او لاسونه سره ورکړو
دا کاني به لعلونه سي، او دا بوتې به لونگ سي
تر څو به دوی پـه کلي کلي گرځي دا به وايي
چي دا مېنه دي ورانه سي او هغه کور دي رنگ سي
زموږ ځلمي چي جنگ ته هڅوي نو ور ته وايي
چي هسي که مو کښېښودي نو توري به مو زنگ سي
که گوري له لستونيه به يې سور خنجر راووزي
دروېشه! چي روان درسه څوک دلته پر څنگ سي

درويش(دراني)

غزل

له بدو څرنگه لاس واخلي چې ضمير نه لري
شيطان به وتري په څه باندي، زخیر نه لري

هر څه په خپله خوښه کاندې، بل ته غور نه نیسي
زړه د بدن داسې باچا دی چې وزیر نه لري

خپل خیرن زړه به نو په کومه رڼا باندي وینځي
که سړی ټول عمر خوشاله وي او ویر نه لري

زما زړگی به هم تل نه گوري د غشو لاره
او ستا بانه به هم مدام داسې تاثیر نه لري

دا دومره ژر چې ټولوي دروېشه داسې بڼکاري
چې له جهانې د تگ نیت د بڼار امیر نه لري

درویش(دراني)

غزل

دامنم چي نه خراغ یم، نه سهـاریم
مگر بیا هم دتیارو دسترگوخـاریم

ما و تا به هم اخر غاره غری سو
دا په دا چي ته بنیینه یی، زه غـباریم

ستـورو تاسي لآخه نور انتظار وکړی
زه دمخـکي دسپـرو خـاورو په کاریم

خوبه ستاده چي په کوم شکل مـي غواري
زه خوچـاوتـه اغزی چـاته بهـاریم

زه دروېش بیرته دـخـان په طرف باندي
را روان یم خـو تراوسـه لاپه لاریم

درویش(دراني)

غزل

هيڄوڪ نه غواري چي بنكلي پرېشان شي
بس لـه لري ورته وگوري روان شي

دا چي هره ورخ وركيري دلته زرونه
هسي نه چي ٽول په تا باندي تاوان شي

زره مي ستا ڊيرو بي ورو داسي نري ڪري
چي رقيب شري نو هم زما ارمان شي

په وڙه خوله چي ڪوي لويه خبره
دا ستا غشي ولي لوي تر دي ڪمان شي

د درويش خاوري وجود به هم سره زر شي
که دي شونڊو ته نڙدي لکه پڙوان شي

درويش (دراني)

غزل

دویر اووږي زمانه څومره اوږده شوه دلته
ځوانه راغلي وه بلا، داده زړه شوه دلته

هسسي خوتوره کله وږي پاتي شوي نه
خودا اول ځل دی چې دومره بڼه مړه شوه دلته

هغه وخت لار چې که به چيغه هم راپورته شوله
نو په فضا کي به بدله په نغمه شوه دلته

ستا دراتگ اندازه داسي مور ته ولگېده
چي لسه گرځونو پا که هره آينه شوه دلته

خوشحالي کله ددروېش کره ورتېږه نه شوه
تر تابه راغله اوکرا ره به ويده شوه دلته

دروېش (دراني)

غزل

رونې اوبنکي مي را اوري په لمن کي
ورم به يار لره دا ستوري په لمن کي

مقدره دا دي زره رابــــاندي وسو
که دي نشته خواری نوري په لمن کي

بيا به سر د زورور په وینو رنگ وي
وي به کاني د کمزوري په لمن کي

دا احسان دی د سپرلي چي ستا له لوريه
گلان راوري تر مور پوري په لمن کي

د دروېش هره مصرع دگلو خانگه
خوشبویي يي د هر توري په لمن کي

دروېش درانی

غزل

مجنون غوندي څه خلک، د ليلا غوندي څه خلک؟
هر دور دي ليدلي ما او تا غوندي څه خلک

له بناره د هيندارو سوداگر باسي پـــــــه زوره
خپل شکل ويرولي دي بلا غوندي څـــــــه خلک

زياتيروي ورځ په ورځ دلته د درد غوندي وگـــــــري
پيدا کړي لويه خدايا د دوا غـــــــوندي څه خلک،

د اوبنکو په شان تت کـــــــاندي نظر زما ده سترگو
همـــــــېش راضي و ماته د ژړا غوندي څه خلک

(ژوندی ده په په ژوندون کې يې شک مه لره) (درويشه
لا شته په دې تـــــــولنه کې ده سا غوندي څه خلک

درويش (دراني)

غزل

چی دښمني یې ختم و نه گڼي بیا به راځی
د غریبانو ډیوی پام کوه هـــــــــــــــــوا به راځي

د جهان ښکلي کهکشان غونډی په ډله راغلل
زما جانان خوی د سپورمی لري تنها به راځي

د لمر و جنگ ته به ملگري ما یواځي لیبـــــــــــــــــري
بل که راځي نو هم سایي غونډي تر شـــــــــــــــــا به راځي

لینده که هر لور ته کړي سمه خـــــــــــــــــو هدف یې زه یم
غشي که هر طرف ته خلاص کړي نو تر ما به راځي

په دوو خوا خورو کی به یو راځي ضرور درویشه
که جانان رانـــــــــــــــــغي و مـــــــــــــــــاته نو ژړا به راځي

درویش (دراني)

غزل

له آشنا سره کاته غواړم چي وشي
کېدای نه شي مگر زه غواړم چي وشي

چي د بنکلو پام و ماته هم را واورې
په دې اړه څه نا څه غواړم چي وشي

دا چي نه غواړم راتگ ستا خو نو دلته
هغه کېږي چي زه نه غواړم چي وشي

په لپمو خو مو ډېر څه سره بيان کړل
څه خبرې اوس په خوله غواړم چي وشي

اشــنا وايي يو باران د تېرو غشو
اي دروېشه! ستا پر زړه غواړم چي وشي
درويش (دراني)

غزل

موسم بدل دی بنایي تللي مرغان بېرته راسي
وڅپل وطن ته دکډوالو کاروان بېرته راسي

ستا لونه ولونه زلفي وباسم له خپله خیاله
یوساعت پس که گورم دغه ماران بېرته راسي

بېلتونه دا ځل دي نو عمر دومه لنډسه چي زه
په لمن او بڼکي وچوم او جانان بېرته راسي

چرته که کانی او تـــــــندی بیاسره و جنګېدل
منځ ته به زخم دگواښ کړوني په شان بېرته راسي

درویشـــــــه داسي به ونه سي چي زموږ هديرې
سپين ږيري وگرځوي ټول او ځوانان بېرته راسي

درویش (دراني)

غزل

حِي پسه بدو کي تر پايه ، نه وپريزي
دا اُمت هم اوس له خـدايه نه وپريزي

چي وي پروت پر خزان هغه خو مار وي
دُوی به ولي له بدايـه نه وپريزي

ادا وطن داسي وطن نه دی اشـه
چي اشناي به له اشـه نه وپريزي

زه وپريزمه که نه ،ته بڼه خبر يي
خودبڼمن وته مي وايـه نه وپريزي

دروپـش اوس هم مار له ستوني نيوی نه شي
دومره ده چي تري له ورايـه نه وپريزي

دروپش دُرانی

غزل

زما د اوبنکو څاڅکې دي، جهان دی، نور څه نه شته
باران دی او باران دی او باران دی، نور څه نه شته

کوو یــــی، که هر څو د مستې مینې په سودا کې
توان دی او توان دی او توان دی، نور څه نه شته

که زه ورځنې ژاړم او کــــه زه ورپسې ژاړم
جانان دی او جانان دی او جانان دی، نور څه نه شته

زما په شان به ته هم یو وخت وایي چې په ژوند کې
آرمان دی او آرمان دی او آرمان دی، نور څه نه شته

دروېشه! چې دا دوه جهانه دواړه پرې روښان دي
قرآن دی او قرآن دی او قرآن دی، نور څه نه شته

درویش (دراني)

غزل

زړه به دې نه وي خو رضا به شي زه داسې يم
ما پورې مه كينه زما به شي زه داسې يم

مه غـنـمـرنگه! داسې رنگه غاړه مه راکوه
زما د هر ماښام سودا به شي، زه داسې يم

د ليونتوب پيښې مـي مه کوه، خبره واوره
دا ټوکې نه دي په رښتيا به شي، زه داسې يم

سترگو کې دشت، لهجه کې تنده په نظر کې لټون
راځه قربان، خو وارخطا به شي زه داسې يم

ته به وي ځنگه، چې ممتاز درگورم ځنگه به شي
خو چې ما گوري په ژړا به شي، زه داسې يم

ممتاز اورکزی

غزل

باوري اوسسه خپل گمان سره خبرې کوه
له خـانه خـه ،بيا رـاخـه ،خان سره خبرې کوه

که شوي تنها لکه دفتر کښې په مېز ايښې غنچه
په مسخ مسکا سته گلدان سره خبرې کوه

دې کتابونه سره کښينه،دې اليم ته غور شه
دا سستا جهان وو،دې جهان سره خبرې کوه

خه،لکه خوب په خان راخور شه،لکه خوب وینه خان
بـل شه،فانوس شه،شبستان سره خبرې کوه

لکه سحر په هلو خلو کښې د خلقو پټ شه
لکه سسکڼې ماښام آذان سره خبرې کوه

لکه روان کاروان د خپلي ښکالو ردهم واوره
لکه جرس تمام کاروان سره خبرې کوه

ممتازہ ورخ خو د مخونو په کتو تېره شوه
شپه ده،د سسکڼو تورو ډک آسمان سره خبرې کوه

ممتاز(اورکزی)

غزل

رحيمه!! انه كوم له ډاره خواري خواري سجدي
ترتا دي اورسي زما مستي خماري سجدي

دلته يو کس دی حُان ته وايي د جنت تیکه دار
يو زير ايمان دی ورسره او خو بيماري سجدي

اي! ته هغه يې چي سينگار دي پرستش کړی دی
اي! ته هغه يې چي کوي درته هينداری سجدي

ستا ساده توب خو ته بي حده مزیدار کړي کنه
دي عاجزی خو کړي بي حده مزیداري سجدي

نه مـي څه کار تا سره شته، نه مامله تا سره
پري مـي ږده وا سړيه څه راپسي شماری سجدي

اوس ما ته څه پته ده؟ څنگه به وي حال د زړونو
خو تندي ټول تيار دي ټولي دي تيارې سجدي

مـمتازه هغه نڅاگره مونځ گزاره هم ده
څه بخت لري د دي ظالمي گناهگاري سجدي

(ممتاز اورکزی)

غزل

لا تنهائي احساسوم لا تنها چرته یمه؟

زه یو ویشلے وجود، زه لا زما چرته یمه؟

لمحه لمحہ تیکه تیکه خورمه خپل خان لگیا یم

بلا تہ چرته ئی؟ راکه زه به بیا چرته یمه؟

نن سبا تہ چرته ئی یاره؟ که درک که پته؟

اوهو! رایاد شوو یاره زه نن سبا چرته یمه؟

د خان د ننه د بندي باغي په خوا کبني ناست یم

خدایه د نور صبر، د نوري چپتیا چرته یمه؟

ممتازہ توله دنیا ده زما که وي به چي وي

خو که ریښتیا وایم د تولي دنیا چرته یمه

ممتاز(اورکزی)

غزل

نه بنه خبر نه بنه خبره له وطنه راغله
زخمي زخمي هره کوتره له وطنه راغله

ما په گنډلو شونډو سخته زمزمه کړه کنه
ساندو کبني نغبتې وه سندرې له وطنه راغله

يو د عربو د صحرا شگو وړوند کړې ومه
بل مې پاگل سر ته ډبره له وطنه راغله

ما يوې هيلې پسي خپل وطن نه کوچ کړې وو
هغه په ما پسي او تره له وطنه راغله

لکه کاغذ د چا په نوم ليکله والوتمه
يوه سيلى وه زوره وره له وطنه راغله

ما مسافر چې سترگې پټې کړې بيا اوشو کرم
څوک نظاره شوه، تر نظره له وطنه راغله

باچا خاني او ماتم دواړه زنده باد ممتازه
خامتا سره د تور خادره له وطنه راغله

ممتاز (اورکزی)

غزل

زه تور خُـادر يم احتجاج يم بده ولي مني؟

زه تـبـاه حال تباه مزاج يم بده ولي مني؟

ياره! مـفـتـي يي فتوا گر يي بده نه منمه

ياره! مـنـصـوريمه حلاج يم بده ولي مني؟

باداره! تا وييل خراج راوره، ما خان راورے

باداره! وا مي خله خـراج يم بده ولي مني؟

حكيم جي! ما هغه نڅا کښي دے سکون موندلے

مـداح د برجو مهاراج يم بده ولي مني؟

منم د رنځ غوندي خپل خان ته لگيدلے يمه

خو د خپل رنځ خپله علاج يم بده ولي مني؟

ته بـلاول يي ما منلے يي په سر او سترگو

چـي ستا تر څنگ لکه کماج يم بده ولي مني؟

ممتازه!! ما ورته وييل چي ته بي شک رباب يي

اوس د رب کره دي زه دي باج يم، بده ولي مني؟؟

ممتاز(اورکزی)

غزل

چـــــــغِي په لالي پسي خوبونو کښي وهم

دا شــــپيلى بايد چي جگو غرونو کښي وهم

ته خو څه سيگرت او روپي نه يي له ما ورکه

تا پــــسي هم گوتي په جيبونو کښي وهم

جــــار دي له نامي شمه حسين پکښي راځي

خــــان درپسي ټولو ماتمونو کښي وهم

خدا ے زما گمان کښي په پوره معنا موجود دے

زه بــــنده لامبو په سرابونو کښي وهم

هــــو! پورته کوم گڼو غرونو کښي خپل غږ

هــــو! خپل مخ په دي گڼو مخونو کښي وهم

تا پــــسي په بڼيو نه ځم څپلي نه غواړي ميخ

خــــم په لاسو ميخ به لاسونو کښي وهم

اے عــــلامه! وه علامه! زه يم ستا په شان

نوم مــــمتاز او لاس ډيرو کارونو کښي وهم

ممتاز (اورکزی)

غزل

يو نيم بدن جادو جادو کمال کمال وي خدايه
نه يي ثاني وي په اسانه نه مثال وي خدايه

مونږ معاف کوه . مونږ ساده گان يو ، بندگان هم يو
دا يو نيم کس په مونږه هسي نولجلال وي خدايه

زه به تر څو پوري د تندي انتها شرموم ؟
تر کومه پوري به زما دغسي حال وي خدايه؟

زرگر دې ټول عمر زرگر وي شکايت نه کوم
خو دا کلال به تماي عمر کلال وي خدايه؟

ته قیامت راوله بي شکه زه خواب نه لرم
خو که بنده دې يم نو زما په خوله به سوال وي خدايه

کاش هغه څوک راشي او يا تر هغه چا ورشمه
چي هو بهو زما په شاني په جنجال وي خدايه

ممتاز همدومره لحاظ غواړي له دبننه ځيني
چي په بي رحمه اذيت کښي خو مي سيال وي خدايه

ممتاز(اورکزی)

غزل

ډير په ځان ظالم وم. په ځان گران ومه چې وم
زه هـريو كردار د خپل داستان ومه چې وم

مـا لويديلي قبر کښي دفن کړئ مسلمانو
زه مـالک د داسي يو مکان ومه، چې وم

اوس خـو خـير نه د چا په شان يم نه به شم
هو! يو وخت کښي زه د چا په شان ومه، چې وم

تا چې غـاړه راگره ما ته څو کالونه پس
بيا هـم درته هغسي جانان ومه، چې وم

تار وم، په رباب، په سريندي که په ستار وم
ما ضـربي خورلي په لـرزان ومه، چې وم

څو داني لونگ کفن کښي هم راسره کيږدئ
سـخت د لونگينو په ارمان ومه، چې وم

ما ته خو مـتازه هغه اوس هم آيينه وه
اوس هم ورته هغسي حيران ومه، چې وم

ممتاز (اورکزی)

غزل

زه اڪثر چا پسي خراب شم بيا اڪثر بنه شم
خو خيال مي نه کيري چي دا حل دومره زر بنه شم

وا مـــــــلا!! زه هغه لالي پسي تباه برباد يم
غرق شـي پيريان نه دي چي زه به په منتر بنه شم

چـي مي د زلفو سره باد کري ليونے شم خدایه
چي مـي بندي کري په حلقه کبني د نظر بنه شم

کاش مـــــــسـيحا!! زه هم خو وخته ويني ،ويني شمه
کاش مـــــــسـيحا!! بيا يــــکايک لکه پرهر بنه شم

چـي توبه اوکرم له شرابو نو ميبن شم په چا
که دا مي حال وي خداے راستي که تر محشر بنه شم

مه خـــــــه قسم دے د ما بنام په شاني تور سوخمه
کبنيـــــــينه چي لږ لکه نيمگرے مازديگر بنه شم

مـــــــتازه حم عبدالغفور سره تبليغ ته خمه
خو زه داريرم هـــــــسي نه چي سراسر بنه شم

ممتاز (اورکزی)

غزل

چي بييا لالي پسي خفه شم بيا نشي اوکرمه
کاش ماضي راشي او زه بيا هغه نخري اوکرمه

زه چرت وهم چي ما په خان کومي کاني او نه کري؟
زه چرت وهم چي اوس په خان کومي کاني اوکرمه؟

زه ————— ري سندري پسي دوه رکاته نفل کوم
رکوع کيني هاهah

وعده پي دا ده چي جنت کيني به مزي کومه
خو شرط پي دا ده چي تمام ژوند بي مزي اوکرمه

وطن مي رنگ ژوند مي تباہ، هيلي مي خوري ايري
نوري د خداه د کړنو خومره تماشي اوکرمه؟

يو تبليغي، يو ملا جان، يو هغه مست پير صاحب
ايمانه!! وايه کنه چا سره لانجي اوکرمه؟

ممتازہ تور خادر له غاري تاوومه، خمه
د باچا خان بابا مزار کيني به خو شپي اوکرمه

ممتاز(اورکزی)

غزل

زه به اوده شمه خو سترگي به په وره کيردمه
زه بنه پوهيرم چي د خه خانه کبني خه کيردمه

خه عجب مزل راپين دے ، په دي نه پوهيرم
زاد سفر کبني مازغه کيردمه که زره کيردمه

ته د هـوا غوندي راخي او که هوا سره جي
په هر حال زه به يو خراغ په ديواله کيردمه

خو د زره حال دے ، پيرايه بي شک بدله سهي
په لاس دي خوله کيردم که لاس په خپله خوله کيردمه

زه د شـپي خپله تنده واغوندمه . پريوخم ياره
خو سـتا تصوير سره رني يخي اوبه کيردمه

لاليه!! مـا له بناره سر کبني ده سودا راوري
لاليه! خـنـگه بي د ستا په زنگانه کيرمه??

مـمـتازہ کاش زما ارمان زما په ژوند پوره شي
چي دبنـمن وايي وسله کيرده ، زه بي نه کيردمه

ممتاز (اورکزی)

غزل

د ار تـــــــداد دکاندارانو کرم مردود صنمي
راځه جمــــعه ده نن جوړه وايو درود صنمي

د دي رتليــــو قتيوي گرو ، پروا ولي اوکړو؟
راغــــاري وځه يادوو . رحيم . معبود صنمي

ما ته ليــــدلي له نــــزدي يې گلا بني جيني
ما نا ديده سترگو ته خار کړو خپل وجود صنمي

ز مونږ پندوکي کبني لونگو عسکر سم مدهوش کړو
هــــغه عاجز لتول پندو کبني بارود صنمي

ز مــــا دا خر څادر . او ستا دا زعفراني لويپته
ز مــــونږ تر مينځ د احترام دي دا حدود صنمي

ما ســــتا چشمانو ته بخبلي ، د کجلو لکي
اے!! رابــــخبني به اوس د بنگو يو نيم دود صنمي

په حــــمد الله ارباب به رسم ستا انځور کرم گوره
مــــتاز يم در به کرم رنگونو کبني نمود صنمي

ممتاز (اورکزی)

غزل

بناز ته، بازار ته ، خريدار ته به دي اوسوي
زخمه! تصوير يي کړي اخبار ته به دي اوسوي

ميني ته وايه، چي وحشت خو به دي جرم بولي
دعا ته وايه چي آزار ته به دي اوسوي

خياله! لفظونه که گونگي دي خو کمال هم لري
ته باوري اوسه اظهار ته به دي اوسوي

گمان حيران پريينوم، د شک په څلور لاري کيني زه
يقينه تا وييل انکار ته به دي اوسوي

ممتاز ه نور له سنگ پرستو بغاوت په کار دے
گني د غرو به دي کړي غار ته به دي اوسوي

ممتاز (اورکزی)

غزل

په ژوند کښ دغه مرحله څه وي خو وژني سرے
د درزېدلي زړه مزه څه وي خو وژني سرے

که د اقرار که د انکار وي خو بس دومره ده چي
د جانان هره فېصله څه وي خو وژني سرے

د چا گېدے گېدے ديدن په سړي سر چورلوي
د چا خالي خالي کوڅه څه وي خو وژني سرے

د يار په زړه په ناخبري کښي عمر نه تېرېږي
د سړي خپله اندازه څه وي خو وژني سرے

زه ورته ياد يم زه تري هير يم ه راځي نه راځي
دا گډه وډه عقیده څه وي خو وژني سرے

منصوره وخت چي يي معلوم وي نو بيا هم ښه وي خو
ده نامعلومه وخت وعده څه وي خو وژني سرے

محمد گل (منصور)

غزل

لمبه مي د لوگي زيرگي نه هـله پورته کپري
پرده چي د رازونو نه مي کـله پورته کپري

د ميني په ميدان کبني الله دومره بريالي کرم
اوس سر که بنکته ورمه خو په خپله پورته کپري

چي يورل تري خزان هغه خوشبو او بنکلا دواړه
په دپـره بي و سـی بوره د گله پورته کپري

د ميني محبت په باب چي نه پوهيـري بيا نو
دا بعضی بعضی خلک راته ځله پورته کپري

هغه چي پـکـني چا د يو مين ژوند فيصله کړو
نامه د جانان اوس هم د مقـتله پورته کپري

محمد گل (منصور)

غزل

ده زړه خبره چی د خولې نه بي خیالی کښې اوځي
لکه چي ساه د گناه—نگاره په نرمی کښې اوځي

په ه—ر واده کښې د ډولونو وهل نه دي پکار
دلته اکثر د کوره م—ري په ډولۍ کښې اوځي

ست—ا د ځوانۍ دا عادتونه درپه غاړه نه شي
ډيري خب—ري د سړي نه په پیری کښې اوځي

په محبت کښې یو مقام وه چی تنها به خه بنه—وم
اوس داسې وخت دی چي مې ساه په تنهایی کښې اوځي

هغه که هر څو مرکیده له درده چ—وپ پاتي وه
اوس به یې څنگه جنازه په خاموشی کښې اوځي

منص—وره ما ورته وراوکتل زه څه خبر وم
چی پس له دې نه به مې ژوند په ملنگی کښې اوځي

محمد گل (منصور)

غزل

ته چي په کي وي د سپرلو او د اختر کلي و
خومره سپره شو ، زمونږ خومره بختور کلي و

چا راته وويل چي اوس کلي يې نه يادوي
ما ويل کلي خو — اشنا! د چا په سر کلي و

نه خويي زه سینه کي خای کړم ، نه دلبر يې راله
نه جوړ زما کلي وو نه مي د دلبر کلي و

سورناچيان " لارل چي پتيو کي يو يو تن يې وليد "
هم يې ژړل ويل يې دا خو د اشتر کلي و

چي جانان تلو نو چا ستا مينه ور په زړه نه کړله
"منصوره" بنه د زړه د درد نه دي خبر کلي و

محمد گل (منصور)

غزل

که په زمکه وي خو ستوری د اسمان شي
په جانان چي سوک مین شي نو جانان شي

په سپرلي کبني وطن ستا په رنگي بنکاري
په خزان کبني خو بېخي زما په شان شي

دنیا بنگلي دي دنيا يـــــــي بنائستونه
خو يو ته يي چي سړی درته حــــيران شي

مرگ يي څه د ارمانونـــــــو وي خدايه
د چا ټول ژوند چــــي ايله د يو ارمان شي

ستا د خوانه چي سوک ځي نو داسي لار شي
چي تمام عمر په فــــکر کبني روان شي

زه د خپــــل غمه په دي خاطر ويرپرم
که په ځان شومه نو ستا غم به په ځان شي

د جانان نظر يي هله په نصيب شي
چي د دار په ســــر منصوره اوپزان شي

محمدگل(منصور)

غزل

ارماني کور کي اوسـيـري ارماني کور ته راځي
ځيـني خلک بي ٽپوسه د زرگي کور ته راځي

دروازه يي راته لږ کره ويل يي مور درته غوسه ده
په دي نـيـمو نيمو شپو خو ليوني کور ته راځي

ستا د حسن به څه وایم که کوه قاف ته چرته لاري
دا مي واوره درسـره به بناپيري کور ته راځي

خپل بچي به ورته داسي د پردي په شانتي گوري
څوک چي مونږ غوندي ملگرو عارضي کور ته راځي

چي د ميني ناکامي يي د خپل کلي نه بهر کري
هغه خلک څه ژوندي وي بس ژوندي کور ته راځي

څنگه زړه نه به مي وځي هغه پېغله چي ويل يي
زه دي مړه شم که هغه مي په مرگي کور ته راځي

ستا"منصور"کلي کي نشته ستا"منصور"چي چرته راشي
د خپل کور د تلو نه مخکي پخواني کور ته راځي

محمد گل (منصور)

غزل

دا ستا په دي نرى نرى خدا كه غزل جور شي

دا ستا په خيال به ځنگه وي په تاكه غزل جور شي

ولله چي عقيدي به ورته ټولي په سجده شي

زموڼره د مينو په دعا كه غزل جور شي

پكار خو ده چي غرونه ورته هم په خوځيدو شي

د دوو مئينو زرونو په درزاكه غزل جور شي

د زره سترگي به اوبنكي ورته توي كړي د مينو

زما د محبت په انتها كه غزل جور شي

چي دومره سوک مایوسه شي چي مرگ ته غاړي وځي

منصوره داسي خال كښي په ولله كه غزل جور شي

محمدگل(منصور)

غزل

ڊڀره موده وشوه چي ڀم ، په داسي کور کي ويده
په خاموشي کي راويښ شمه ، په شور کي ويده

په خښته وري ڀم ، خو سترگي مي مري دي خدايه!
زما غربت کراري پروت دی ، په تش شکور کي ويده

نه پري باران اوري ، او نه د غوښو بوی ختم شو
د پويشتمې صدی خلک دي ، په اور کي ويده

دده په وړاندې په يوه کمره کي څه ونه شو؟
اوس هم لا پروت دی ، يو سړی په يو انځور کي ويده

باقره! بيا مي دی د ذهن په حمـل کي يو خيال
لکه د دوو مياشتو ماشوم چي وي په مور کي ويده

باقر

غزل

هېچا ونه ليدې زما د ژوندانه تټاکي
په پيرو چيغو مي را وختي په خوله تټاکي

د وخت غربت، د ژوند لتون، او انتها د ميني
د چا لاسونه، د چا پښي، او د چا زړه تټاکي

اوس به مي تنده ماته کړي وي پرې تېري يمه
د خدای نه خار شمه اوس نه کوي اوبه تټاکي

چا ټکولو ټوله شپه زه ويده شوی ومه؟
سحر وختي مي وليدي، د کور په وره تټاکي

باقره! ما په داسې بناړ کي زندگي تيره کړه
چي نه سندرې خلك پيژني، او نه تټاکي

باقر

غزل

چي گر خيڊمه ، په خپل سيوري پسي لمر ته راغلم
د يو سړي پسي د کومي دنيا سر ته راغلم ؟

د ستا په سترگو کي مې خای د محبت ليدلو
چي ترې لويدي و مه ، بيا هغه کمر ته راغلم

بلها موده پس مې د خپل کور الماری خلاصه کړه
چي خپل غربت راته رايد شو ، خپل خادر ته راغلم

تـنـاکـي پـنـې پـکـي و هـمـه ، او گيلي کومه
زړه مې راتنگ شو ، ناگهانه سمندر ته راغلم

د نامعلوم منزل سفر هم نزاکت نه لري
خدای خبر چرته تلم؟ روان و مه ، او چرته راغلم ؟

ستا د راتلو زيری چي وشوولو په ما باقره!
په اوږو ککړ لاسونه ، ژر ژر د کور ور ته راغلم

باقر

غزل

حبران يم گوري په کوم خوا، اسمان ته هم نه گوري
خلک د لور سره رپيبي گوتي، غنم نه گوري

د ســــر د پاسه مي سودا ټولي دنيا ته بنکاري
د سر دننه مي ســــودا يو بنيادم نه گوري

زهر به پاشي په يوه يوه کي صبر وکړه
څوک چي د کور په دېوالونو کي لرم نه گوري

په ســــياهي لړلي جيب ته مي دوبي خفه دي
خو چي په جيب کي مي ساه ورکړله قلم نه گوري

د خپل منزل په لور روان دي فاصلي طي کوي
باقر د ځــــمکي په سينه باندي قدم نه گوري

باقر

غزل

د ژوند قاتل د جس په بيه زندگي خرڅوي
زما په خاوره د بل شوي اور لوگي خرڅوي

قسم په خدای چې کلیمه به ورته هم نه ورځي
څوک چې په مونږ باندې دا شته ، مسلمانې خرڅوي

د قسمتونو ویش دی ، څوک به پکې څه ووايي
د چا چې شور نه خوښېده ، هغه بنګري خرڅوي

ستا تصویرونه هم پرې نه پرېږدي بلا سړی دی
په دېوالونو باندې خپله تنهائي خرڅوي

له خوفه پکې ذهنونه ساتي ، معطر ورباندې
باقر لگيا دی ، د لفظونو خوشبوئي خرڅوي

باقر

غزل

ستا د محبت کږې وږې لارې خو گراني دي
اوبنکې مې له سترگو نه هجرت کوي روانې دي

ستوري دي، وعدې او که صحنې ورباندې شمارمه ؟
ماته خپلې گوتې د لاسونو اوس حيرانې دي

ته راته انکار کوي، او سترگو نه دې اوبنکې ځي
شونډې دې کافرې دي، او سترگې مسلمانې دي

زويه! خپل راتلونکي ژوند ته هم ډېر سنجيده اوسه
ستا د غبارې نه د پښتون ويني ارزاني دي

څو ځلې مې وڅښلې پيالې د زهرو مړ نه شوم
چا راته باقـره! کړې داسې دعاگانې دي ؟

باقر

غزل

خُان پتومــــه، له دنيا، له تانه څه پرده ده
راکړه. په سترگو کې پناه، له تانه څه پرده ده

چې خپل بربنډ وجود، د خاورو په څادر پتوم
په تا کې گرځم صحرا، له تانه څه پرده ده

ستا د نظر د گړنگونــــو نه لوېدلی يم
زلفي رابنــــکته کړه اشنا، له تانه څه پرده ده

يوه پرده مــــې وه، د کور د دروازي مخې ته
هغه دې هم يوړه هوا، له تانه څه پرده ده

خُان به ضايع کړمه ، چې خيال د مزاجونو ساتم
خلك خفه نه شي له ما، له تانه څه پرده ده

لکه کالبوت گرځم راگرځم درپسي باقره!
ما سره نشته زما ساه، له تانه څه پرده ده

باقر

غزل

زما کفن نه يي ، د خپل وطن جهنډه جوړه کړه
زما قاتل ماته له ځان نه فرېسته جوړه کړه

د مقدسي ميني حد دی ، خدای به تا راکوي
ستا د ځادر نه مي لمانځه ته مصله جوړه کړه

هر څه قيمته وو ، خو سر د پښتون ډېر ارزان و
ما چي ددې بناړ په بازار کي ، نرخ نامه جوړه کړه

ما ورته ونه د کور ورکړه ، چي انغری پرې تود کړي
هغه ظالم ترينه خبر شوم ، پنجره جوړه کړه

ستا په جائيداد وروڼه ، نښتي د يو بله سره
ستا د امسا نه ستا بچو پلاره لينده جوړه کړه

چي د کوټه نه بهر وځم ، اجازه ترې اخلم
د تنهائی سره مي دا رنگه رشته جوړه کړه

دوه رنگي خلک به اوس ويني پکي خپله څهره باقره!
ما د خپل غزل نه ائینه جوړه کړه

باقر

غزل

په دعاگانو پسي تللی و، ازار يي راوړ
لپي يي اوسوي په لاسونو کي انگار يي راوړ

د چا لپاره يي دسمال په بېوسۍ جوړوه
چي د ډوډۍ توکړي يي خرڅي کړي، او تار يي راوړ

بي له دېمنه هم ژوند گران دی، تجربه يي وکړه
يوه سړي د کور دېوال سوري کړ، مار يي راوړ

ما ورته ويل ستاسو په وخت کي شکر امن شته دی
زما وړوکي بچۍ منډه کړه، اخبار يي راوړ

نه د چا زړه، نه د چا سترگي څوک په بيعه اخلي
باقر خو راغي مگر نرخ د کوم، بازار يي راوړ؟

باقر

غزل

په خپل احساس باندي مي خوري لکه لرم خبري
زما په مخکي دي څوک نه کوي د غم خبري

په کاغذونو رسمومه درته خپلي شوندي
زما پر خاي کوي ، زما د لاس قلم خبري

پريزده چي واچوي لاسونه د هوا گريوان ته
د څراغونو په حضور کوه ، تورتم خبري

د وصال شپه ده ، دي کي درد د هجر مه يادوه
څوک په جنت کي نه کوي د جهنم خبري

ماته غورونو کي اخر خاموشي خالي وکړي
وشوه مودا چي اورم نه د بنيادم خبري

زه باشينده د سحرابي ځمکي يم څه وکړمه؟
باقره! زه خو به کوم د سترگو نم خبري

باقر

غزل

خوک به راتولي کړي ، د دغه تعبیرونو شیشي
زما په سترگو کې شوي ماتي د خوبونو شیشي

مونږه! لا نه دی پیژندلی د لفظونو قدر
په اخبارونو پاکوو د دکانونو شیشي

که په دې بنا کې چا په یو بل اعتماد کولی
ایښي به نه وی چا د کور په دېوالونو شیشي

اخر دي ولېدل زما د اوازونو کاني
اخر مي ماتي کړي کنه ستا د غوږونو شیشي؟

گردونه هم ترینه ویریري، نه کيني ورباندې
دومره بدرنگي شوي د خلکو د مخونو شیشي

د خپل منزل مخ چرته وگورم هيڅ چل نه راځي
زما نه ورکي دي باقـره! د خاپونو شیشي

باقر

غزل

ويريزم گني پوه يــــم په هر څه، پروردگار
حالاتو راته لاس ايــــبني په خو له، پروردگار

له مانه يې ته ولــــي پــــت ساتلی يې تراوسه؟
رانيــــسمه اسمــــان له گريوانه، پروردگار

چــــترى مې په ســــر ونيوه، د مينې انتها وه
يو څــــوک مې په زړه ډير را وړېده، پروردگار

په دوه اربه خلــــکو کې د سوچ خبره نه ده!
يو اڅــــي وژل کيږي پېنــــتانه، پروردگار

منم چې سترگې نه لرم، په سترگو باندې وړند يم
خو سترگې رســــمولی شمه زه، پروردگار

لاسونه ورته لپــــه کړل باقر په دعاگانو
جنگ بس کړئ چا ليکل په دېواله ، پروردگار

باقر

غزل

د ژوند د تپـريـدو ضرورتـونه ، خومره ډېر دي
لاستـونه زما دوه دي ، او کارونه خومره ډېر دي

په ډېرو دليـلونو ورکولو ، شومـه ستړی
د خلکو په ذهنونو کې سوالونه ، خومره ډېر دي

د عشق په بصيرت دي؟ که د خپل وطن په حال؟
په دې بناړ کې د زړونو تکلـيفونه ، خومره ډېر دي

زما او ستا يوه نخـبـنه د يو بل سره نشته
زما او ستا په کور کې صـندوقونه ، خومره ډېر دي

راستون نه شوم ، زه هم لکه د وخت سکاني ورور يم
په ځان پـسـي مي کړي اوازونه ، خومره ډېر دي

هر چا د خاموشـی جامي اغوستي دي باقره!
خبرې خومره کمې دي ، غوږونه خومره ډېر دي

باقر

غزل

خلک ورک شوي ، تصویرونه خلکو ولگول
په رڼا ورځي څراغونه ، خلکو ولگول

په ما او تا به څنگه نه لگي ، فتوي د کفر؟
په فرېښتو هم الزامونه ، خلکو ولگول

د قبلولو نه خبر نه يم ، خو دومره وایم
چي د سجدو په نوم سروونه ، خلکو ولگول

مرغان خفه دي ، تر څنگله آبادي رانشي
په هدېرو کي دېوالونه خلکو ولگول

د چا وړومبي دیدار ته دومره وو لېواله خلک
چي د یو بل سره لاسونه ، خلکو ولگول

د چا په خیال خاطر کي هم باقره! چرته نه و
په داسي ځای کي قدمونه ، خلکو ولگول

باقر

غزل

بس دی دنیا می دپری وکری تمـاشی د سترگو
بر بند نظر ته می ورواغوستی جامی د سترگو

د شوگیرو وپنه یی خوری ، خوبه راخی او کنه؟
خلاصی می پریینی ستا لپاره دروازی د سترگو

وره په وره اووسی راسره بیا دی هم نه وینمه
ای د کت سر ته رانه ورکی دی چشمی د سترگو

د هر سړی په اوره لاس کی بردم ، چی ته یی جوړی
ژی می ولوبده منی په تا پسی د سترگو

په دی ویریم د بنو خنگل پری اور وانخلی
د اوبسکو تیلو باندی بلی کرم دیوی د سترگو؟

لوند شوی خط می لمر ته ایینی دی ، چی وچ یی کرمه
صبر می نه کی پری باقره تر هغی د سترگو

باقر

غزل

غمونه راغلو بيابه خانتسه نوى وير جوړوم
داسمان ستورو ته لگيايم ســــتا تصوير جوړوم

دهرچا خپله فيصله دخان منزل به تــــاكي
زه به خپل خان دستا په زلفو كي اسير جوړوم

خوب مي ليدلى په لمن كي ملغري ورمــــه
خان ته لگيا يمه په خپله يي تعبير جوړوم

په شنه اسمان كي رانه ستوري راته گونگ پاته دي
ورته خپــــل حال بيانوم خان مقرر جوړوم

په دې نيمگري دونياگى كي ژوندون داسي كوم
چاته مرید خان جوړوم چــــاته يي پير جوړوم

دبنيو درگي له رنجو سره بهرام تــــه ورکړه
د زړه په دړه دخوري ميني تحرير جوړوم

ارواښاد محيب الله بهرام

غزل

اختره چي رايي لاجي لونگ درسره راوره
ديار غاري ته هار دبنگرو شرنگ درسره راوره

ديرلري مسافر يم نه يي وينم نه مي ويني
رايي خو د خورو سترگو جنگ درسره راوره

د ستا په انتظار وو مور دا ډيره موده مخي
هجران درتولوه د وصال بنگ درسره راوره

داتير غم خوبه هيركرم خو اوس سوال كرم او زاري كرم
نور غم راته رانه وري مست اهنك درسره راوره

بهرام دا ستا په تمه تمه سپين لاسونه گرخم
راخه لاس دي په سرونكريزو رنگ درسره راوره

ارواښاد محيب الله بهرام

غزل

د مینځی په دنیا کې سمندر په پورې لارم
دیدن پسی دی گرانه سمه او غره پورې لارم

یو سوال می د جانان د وصال چیرې قبول نه شو
د هر زیارت د هر ملنگ تر دره پورې لارم

پینتون چپرتنه غلام نه شو او نه یې کړه قبوله
له پورې اباسینه تر خـیبره پورې لارم

یو شور می دبنگریو تر غوروشوی دلپلاوو
زیری مازدیگری وو تر گودره پورې لارم

ژوندون می لری غوره کړ بهرامه له دی خلکو
د بنکلی [سروضی] تر هسک قمره پورې لارم
اروا بناد محیب الله (بهرام)

غزل

لکه په گل باندي شبنم په زړه مي وورِيـږي
خوره جانانه دا ستا غم په زړه مي وورِيـږي

ستا د دروغو په وعدو مـي اعتبار کړی وو
هغه وعدي هغه سـتم په زړه مي وورِيږي

هغه وروستی شپه دي لا اوس هم يادوم شيرينه
ما به ويل کينه تا ويل خـم په زړه مي وورِيږي

د يار په چـم کي د خدا شيبه ما ونه لیده
اوبنکي ورورم اوبنکي راوړم په زړه مي وورِيږي

بهرام له خـان سره وړي وړي سلگی وکـر مه
د اوبنکو کډي بـاروم په زړه مي وورِيږي

اروښاد محيب الله بهرام

غزل

ماپه تاپسي ڙړل تمامه شپه
ستاتصويرته مي ڪنل تمامه شپه

مين زړه مي په سلگو ووگرانه ياره
چي يادونه دي راتل تمامه شپه

ستادمروسترگو تصوير مي پنڇولو
چي لگياوم په غزل تمامه شپه

بس زماپه گوتونه راتلي جانانه
نورولاروي مڪمل تمامه شپه

بهرام چيري ستاخالونه دي شمڀرلي
وولگيادي په اوربل تمامه شپه
ارواڻداد محيب الله بهرام

غزل

ستا له غمه مي زره شوري كله كله

ستا غمونه پری را اوري كله كله

ورته ناست په انتظار يم ورته گورم

پاس په بام باندي راگوري كله كله

د ماشوم پشان په نيمو شپو يې شامرم

ستا غمونه لک ستوري كله كله

زورور وحشيان را درومي دي کوڅو ته

را نه يوسي څو کمزوري كله كله

له ژړا مي زره را ډک شي سوچ مي يوسي

د شهيد وطن پنه لوري كله كله

د غمو پنډي مي په سر دي پسي گرځم

په کوڅو کي دوري دوري كله كله

بهرام تل په دروازه کي بدوا وکړي

دلته راشي له کوم لوري كله كله

ارواښاد محيب الله بهرام

غزل

چې ته راشي خپل وطن ته مابه غواړي
زه به نه يم تور لحد ته به مـي ژاړي
په زرگي دي وويشتم پورته دي نـکرم
اي، بي رحمه ياره لاړې پـسي لاړي
د غم کاني مي په سـر باندي وريري
د زرگي خوني مي ټولي شوي ويجاري
زه چې مړ شمه اشنا ياد کي يي ساته
يم شهيد خون به مي وي د ستا له غاړي
زه دي هـير کرم تا به هلته هيرومه
چې بهرام غريب په سپين کفن کي نغاړي

ارواښاد محيب الله بهرام

غزل

چي مي ويل بيا به بي نه وينم ما بيا وليدو
د رقيب غيره كي جانان مي پسه خدا وليدو

کومه جفا باندي مي نه پري بردي بنيراوي کوي
ملنگ مي بيا پوري زيارت كي په بدوا وليدو

کله خدا کله ژړا کله سلگي کومسه
دا چي حالات په دي نيمگري دنيا ما وليدو

د پاكي ميني شهادت دي مبارک وي ورته
منصور مي پاس د دار په تخت كي په خدا وليدو

ما ويل جنت له خدايه غواړي د جانان به سوال و
بهرام مي خوب كي په مکه كي په دوعا وليدو

ارواښاد محيب الله بهرام

غزل

له مودو وروسته مي څوڪ داسي حافظه كي اوسي
لكه تصوير د جيب په ماته آينه كي اوسي

د پيکه ژوند, په ترخو شونډو چي کرم ژبه تېره
څوڪ لکه شات د گل داوښکو په شيره كي اوسي

سترگي په پام رپوه , پام کوه چي مات يي نکري
د درد تصوير دي لا د اوښکو په بنينه كي اوسي

يوه خور هر سهر خپل ورور پسي يسين ختموي
يوه مور ټوله ورځ په پوري هدېره كي اوسي

هغه د بنسار د دنگو, دنگو محلونو ياران
اوس د کوچي د زړه په دښته كي خېمه كي اوسي

سپين کوچی

غزل

نيم غمونه دي ستانه شي، زره مي بنه شي
چي وعده دي را په زره شي، زره مي بنه شي

چي دردونه دي، په څړيکو شي، را وينس شم
چي له درده ټول ويده شي، زره مي بنه شي

په دي هيله هم له خان سره مسکي شم
چي حالات به يو څه بنه شي، زره مي بنه شي

چي هغه وايي چي ځمه، زره مي پريوځي
چي هغه بيا زره نا زره شي، زره مي بنه شي

چي عادي راته را گوري، زره مي مات شي
چي کاته دي لږ خواږه شي، زره مي بنه شي

د چا هجر په زره دومره يـم خوړلی
چي پردي هم په کاله شي، زره مي بنه شي

يو کوچي پسي مي زره ورک وي تر هغي
رابنکاره چي له راغه شي، زره مي بنه شي

غزل

توليري چي له ځمکي نه کراره بنائيس—تونه
له کليو نه، له غرونو نه، له بناړه بنائيس—تونه

خواره به ځانگي وانگي شي په ډېرو خزان زرونو
که پاتي شي تر تا پوري بهاره بنائيس—ستونه
خپل ځس ورته غم دی لکه ستا د گلو ځانگي
په ملا مات دي د غم له درانه باره بنائيس—ستونه
ساتلي دلته ډېرو له حالاتو دي حجاب کي
ساتلي دلته ډېرو دي له ډاره بنائيس—تونه
په مينه تېرو وي په زړه څريکه، څريکه درد
په زړه کي ساتو ستا په څپر پر هاره بنائيس—تونه
سېزلي يي نازک مخ—ونه تکه—نده غرمو و
سپړو گردو وهلي و غباره بنائيس—تونه
را پرېوتل په زړه اړه، اړه اندام، اندام شول
دا ستا قد او قامت په څپر چناره بنائيس—تونه

هر وختي پسي زړه خورمه، هر وخت پسي ځوريزم
ياديري مي کوچي—يه سپينه ياره بنائيس—تونه

سپين کوچي

غزل

چي خواږه يې را کاته رانه اوس هېر دى
هغه څه نومیده، څه رانه اوس هېر دى

هغه زه چې جل وهلى پسې ورک وم
هغه ژوند لکه اوبه رانه اوس هېر دى
ما ډېره سرته کېښوده ویده شوم
خوب د مور په زنگانه رانه اوس هېر دى
ستا نامه ورباندې لیک ده، دا يې نښه
رانه ورک شو چېرته زړه رانه اوس هېر دى

ستارمه، رمه يادو سره کوچيه
بنار کې ورک يم، راغه رانه اوس هېر دى

سپين کوچی

غزل

اوس په غمونو او دردونو کې پاڅه دي زړونه
دومره غمو سره چې نه چوي کنه، بنه دي زړونه

هغسې ناز دي اوس پر مونږه باندي بنکلي نکري
هغسې اوس د محبت کيسه کې نه دي زړونه

څوک به يې قدر خامخا لکه زرگر پيژني
اوبو راوري په غميو کې له غره دي زړونه

مونږه په نوي ياران، په زړه کې تيگه ايښي
چې مو زړې ياري خورلي بيلتانه دي زړونه

کوچې چې لاس په سينه ږدي د درد خبرې سره
بيا يې بيل شوي خامخا د زړه له زړه دي زړونه

چې په وړه خبر د چا سترگو کې اوبنکې راشي
کوچيه پوی شه چې ددې خلکو اوبه دي زړونه

سپين کوچی

غزل

پلونه دي رنگ شول، اوس يي خان سره ساتمه خاوري
ستا په نوم گل کرم، تري لاندې خورومه خاوري

بلا موده کيږي، ستا نوم په گوته ليکمه پري
بلا موده کيږي، بيا بيرته وړانومه خاوري
زه چي د چاله شهادت خبر شم، شکر باسم
زه هغه نه يم، په سر چي بادومه خاوري
ته جوړوه په ارمانونو - مي کوچني قبرونه
لکه ماشوم زه به لمنه کي راوړمه خاوري
بيا به کوچنيان نه شو، چي ته راته کلا جوړوي؟
!زه کاغذي موټر کي، بيا درچلومه خاوري؟
خاوري به گل شي د راتلونکي ژوند مي، خواني هيلي
!چي د سرک کندو کي ټوله ورځ شيندمه خاوري
ته به ترڅو پوري مزلونه په غبار کي کوي؟
زه به ترڅو، ستا له سپين مخ نه، پاکومه خاوري؟

هومره دي مينه د يارانو زړه ته لاري کوي
خومره چي ستا په نوم کوچيه اړومه خاوري!!!

سپين کوچي

غزل

دند؛ سترگو ته مې بيا شوي څنگه ځير بلا دې واخلم
چې گوري پکې بيا د چا تصوير بلا دې واخلم

زما ياران به خامخا لري دا دوه صفته
په سترگو کې خندا، زرگي کې وير بلا دې واخلم

ته وايه کنه سل ځلي چې هيڅ خبره نشته
پر مخ دې شته د غم بلا تاثير بلا دې واخلم

پام ونکړې گيـله د ستري ژوند له ستري عُمر
اشنا دا فيصلې دي د تقدير بلا دې واخلم

ته مه رپوه صبر شه چې سترگو کې دې لولم
کړې، وړې سري کړنې د شوگير بلا دې واخلم

په ژوند کې و هـماغه دور خور د کوچنيوالي
چې ته به شوې پاچاه دې وزير بلا دې واخلم

شي خوښ به دې کنه، بس يو ساده شان مسلمان دې
کوچي نه مريدان لري نه پـير بلا دې واخلم

سپين کوچی

غزل

چې شپه به شوه، يواځې به پر لاره چيرته نه تلم
چې ورځ به شوه، د خپل سيوري له ډاره چيرته نه تلم

چې شپه به شوه، د زړه د پر هرو څړيکو به وټين کړم
چې ورځ به شوه، د چالا له انتظاره چيرته نه تلم
د ورځې به مې لمر ته خورول د زړه زخمونه
د شپې به د رڼو ستورو له شماره چيرته نه تلم
سهار به مې اورې تر جنازو لاندې کړې شوي
ماښام به د چور لکو له بمباره چيرته نه تلم
نور غلې د نړۍ له شوره لري چيرته ورک وي
څه وخت و، د مستۍ او شور له بناړه چيرته نه تلم
اوس اخلم هر قدم د زړه په زور لکه رنځور
ماشوم چې وم، په منډه وم، کراره چيرته نه تلم
دمه د خپل قامت سيوري ته سرو غرمو کي نه شوم
يو وخت به دې شين سيوري نه، چيناره چيرته نه تلم

!! خواږه، خواږه همزولي رب را کړي وه، څه وخت و

يواځې به کوچيه سپينه ياره چيرته نه تلم

سپين کوچی

غزل

هر چا، چې به مې سترگو ته کاته په بېلتانه کې
پر ما به يې زړگی سم سوخیده په بېلتانه کې

د چا له هغه سخت زړه نه، خبر يې او که نه يې؟
اخر شو هم، هغه کانی اوبه په بېلتانه کې

ستا بد به مې حساب هم د ژوند بنکلی خاطره کړه
کتار چې به مې مخ ته کرل ستا بڼه په بېلتانه کې

پر نوک به يې د زړه دروازه، غلې را ټک، ټک کړه
يادونه به دې نيمه شپه راتله په بېلتانه کې

ويل مې؛ دا به چېرته د غم دومره بار اوچت کړي
باور مې دومره نه و په خپل زړه په بېلتانه کې

پام! مه وچوه سترگې، د خور درد پکې يو کيف دی
په اوبنکو لامده بڼه بنکاري لېمه په بېلتانه کې

اشنايه! زه د دومره سختو نه يمه چې خومره
کوچيه خوانيمرگه لکه ته په بېلتانه کې

سپين کوچی

غزل

راته بناغلي، راته گـران، راته درانه دي ياران
لكه شـكره، لـكه شات راته خواره دي ياران

بنكاره يو بل ته په خـندا ور غاړه ووخي خو نور
لكه زما په خـبر غـمونو كي پاخه دي ياران

زه خو غـربت سره ياري باندي منلي وم دوى
چي ياراني ته مي اوس ولي زره نا زره دي ياران؟

په خوشالي كي يي خوك قدر باندي نه پوهيري
خو اشنا ومنه چي بده ورخ كي بنه دي ياران

پخپله گرم نه دي، حالاتو دي شيـندلي سره
مانـيـجن كـري له يو بـله، بيلتانه دي ياران

خوك چي ضمير لري؛ حالات يي د زره ويني زيبيني
خوك چي احساس لري؛ تول سر په زنگانه دي ياران

سپينه کوچيه! دا خو شـته، منخ كي خبري راخي
سپينه کوچيه! لكه غـري، د كاله دي ياران

غزل

ستا په خندا کي څو اخستيو تصويرونو پروڼ
بيا ژرولی يم — خدایگو ستا یادونو پروڼ

د مخه بني خای ته دې راشمه، رامنډه کړې ته
راته را غاړه ويس — تې بيا سترو خيالونو پروڼ

ستا انتظار څوک ارمانجنه شوه د بل ناوکی
چا ورته کيښودې نکريزي په لاسونو پروڼ

څنگه يې نن له ياده وباسم او هېر يې کړمه
ستا د تنکيو ځوانيمرگو ارمانونو پروڼ

بيا بدرگه نه کړمه چا تر نيمې لارې پورې
شومه را ستون پر ځنگېدلو قدمونو پروڼ

نه مې ته څنگ کي وي او نه راسره سيوری و خپل
وخورم، وخورم يواځې ماښامونو پروڼ

چا زمزمه کړل، زه يې هم په ژړا واخيستمه
سپينه کوچيه ستا د غم او درد؛ شعرونو پروڼ

غزل

ســــتا غم سره، پوره لانه دی، کال د یارانې
ویلی چاته نه شم، خُکه حال د یارانې

زه دومره د خپل درد کیسه، له چا پته ساتم چې
زه نه وچوم سترگې، په دستمال د یارانې

په تامې پیــــرزو نه شي، خپل قاتل سره یاري
الله خو دې زر راوله، زوال د یارانې

چې بڼه پیر چا وژلي یو، هغوی بڼه لمانځل کیري
هم دلته، او هم هلته، په مډال د یارانې

مور پریرده چې له گل، گل پر هرونو نه، خوند اخلو
یو ورځ به رب ته وړاندې کړو، مثال د یارانې

ای! یاد مو شي که نه یارانو، فکر ته مو پام دی؟!
ای! خومــــره خوندور به و، جنجال د یارانې

کوچیه خوانیــــمرگه! کله ورک شي، پسي ورک
بلا مــــوده دې نه راځي، احوال د یارانې

سپین کوچی

غزل

د مرگ او ژوند تر مینځه وه را گېره هغه ورځ
آخ شکر چي په خیر سره شوه تېره هغه ورځ

د مرگ له سرو منگولو يې خلاص کړی و گریوان
!یه وخته! ستا به یاده وي، که هېره هغه ورځ...؟

په تریو تندي مي ستا د یاد سلام واخیستو ځکه
د غم لښکر مي زړه نه و چا پېره هغه ورځ

آخ! کله به مي راشي په مالت هغه شپې
چې زړه کي د چانه وي، له چا وېره هغه ورځ

د رب د میلستیا د خورو هم عجیبه کیف وي
خورلي چې روژه وي چا په هېره هغه ورځ

پوره شه پکې ستا او د یارانو ار مانونه
کوچیه! یادوي چې هر وخت دېره هغه ورځ

سپین کوچی

غزل

له ځان سره به کړې، د گوتو شمار لکه یو څوک
وهي به دې یو ورځ، د چا ازار لکه یو څوک

د ژوند په بنایستو-نو او رنگونو زړه ورنکړې
له ژونده به دې زړه تـور شي، کرار لکه یو څوک

یو څوک راته مُسکې شي، پینه نیولی شي او راکړې
پرمخ مې د پستې څپېرې وار، لکه یو څوک

ملگرو ! افرین شه، - چې لا نه لیونی کیري !!
په زړه وړي د بلا غمونو بار ، لکه یو څوک

ترڅنگ ، که دې تیریري بی سلامه، پام یې نه وي
کوچی دی ، د ژوند ستونزو کې ایسار، لکه یو څوک

سپین کوچی

غزل

دا د کومې گناه تور په مسلمانان دی؟

چې وحشت اخیستی زور په مسلمانان دی

بیا یې چپرته د ژوند بار په سر اخیستی؟

چې تنگ شوی کلی، کور په مسلمانان دی

د نړۍ زړه یې په وینو و- نه یخیري

دا د چا د وینو پور په مسلمانان دی؟

د وحشت د نوي باب خونړی راج بیا

له برما پس د ایغور په مسلمانان دی

په خپل ځان یې هم څوک نه پریردي ژرا ته

له هر خوا چغې او شور په مسلمانان دی

خامخ ا یې د درد څړیکي زړه ته رسي

دردېدلی چې کوم ورور په مسلمانان دی

هغه شان بیا پورته نه شو له مودو نه

د خپل بخت ځلی نسکور په مسلمانان دی

که غریب دی، که خفه دی، که ټوک، ټوک خو

د کوچي زرگی ټکور په مسلمانان دی

سپین کوچی

 غزل

چېرته لري تللی یې ، موده وشوه چې نه راځي
زه درپسي درشمه که نه ، ووايه ته راځي

ستا خو په سينه کې کاني زړه و، چېرته لار وي چې
بېرته اوبنکي سترگي او په زړه اوبه، اوبه راځي
څنگه د چا ياده ، خير خو دی، وخت دې بدل نه دی؟
مخکې به ما بنام راتللي ، اوس په لمر خاته راځي
ولي زړه مينه راسره هغسي نه پالي؟
ولي مي اوس خيال ته د چا خياله زړه نا زړه راځي
بيا به مي په هيلو را پرېوتي دېوالونه وي
!بيا به مي د زړه دکنډر ، وړان کلي ته څه راځي؟
وه زما د شعر بنسپې دا دي ونه ويل!
ته له کوم مالت، له کوم تير، له کوم کاله راځي؟؟؟
څومره مي چې ته له پامه غورځوي او بد دي شم
هومره مي بس ته مغرور اشنا له پامه بڼه راځي

شين له خدا سپين کوچيه لار شي، خو ما بنام بېرته
بيا ځولي، ځولي ستري، ستومانه له راغه راځي

سپين کوچي

 غزل

روژې غونډې په خـوـوـر مخ کې تاثیر لري جانان
 شعور لـرـي، احساس لري، ضمير لري جانان
 دا خاندي چې، دا وخت ته خپل حان کم نه را ولي
 کنه والله چې زړه کـيـي بلا وير لري جانا
 په حُسن کې پاچا دی، خو حان تیت بولي تـر تـولو
 خویونو کـيـي دا یو خوی د فقیر لري جانان
 قسمت مـي له ازل نه ویني شپي راته راوري
 سوغات چې راته سترگو کـي شوگير لري جان
 سپورمی سره خپل راز د وینو شپو ساتي خو بیا هم
 د لـمـر په خپر له ستورو بیل مسير لري جانان
 په شونډو يې خـوـوـره ، وره مُسکا سپينه کوچيه
 خو سترگو کـي د زړه د درد، تـصـویر لري جانان
 سپين کوچی

غزل

دلته اوس نه ودريري، چا سره په لاره خـلک
دلته ويريري اوس د خپل سيوري له پاره خلک

د چا نادودو ته، تر څو به دا دليل، تراشو چي
خير دى ناپويه دي، او پوى به شي کراره خلک؟

دلته غـونډارو باندي سيورى د ژونديو ولي
خو بيا ويريري د قبرونو لـه ازاره خلک

دلته د ورځي، لکه شـپه، خلک خوبونه کوي
او د شپي وينس، لکه د ورځي، تر سهاره خلک

دلته بـه خپل، ځوانـيمرگي ارمان ته، خپله ژاري
دلته کيسه کي د چا نه دي، سپينه يـاره خلک

سپين کوچی

خوک يي چي دسمال له کلي وباسي

خان دي پوره کال له کلي وباسي

ما دي د خوسر لور چرسي نه بولي

خلک دي دا مال له کلي وباسي

اي غرېته زه خو دي پردېس کر مه

تا دي ذلـجلال له کلي وباسي

ما دي جانان نه شـري له خپل دره

ما دي کليوال له کـلي وباسي

يو خل دي لاسونه په ما واچوي

بيا دي ما ضيوال له کلي وباسي

ثنا الله (ضيوال)

دمام 2017/8/14

غزل

محبت ته مــــي اشنا له وسه کيڙي
غاږه راکړه که دې تــــا له وسه کيڙي

د مرغانو د ستايلو وسي نــــه يم
خو نيولو ته مي بيــــا له وسه کيڙي

چي ټکر خوري د پښتون له تندي سره
دغه څه رنگ د دنيا له وسه کيڙي

په غربت کي چي پيزوان غواړي د زرو
راته ووايه زما له وسه کيــــڙي

ته چي هر خای يی خوښي دي شه په برخه
بس زما خو دا دعا له وسه کيــــڙي

چي دستا غوندي کور پريږی مسافر شي
اي! [ضيواله] دا د چــــا له وسه کيڙي

ثنا الله (ضيوال)

دمام 2016/4/8

ستا خپگان او نوی کال درپسي مرمه
ته مي وگوره لږ حال درپسي مرمه

ياره نه کيږي بي تا زندگي نه شي
ياره داسي مي ده خيال درپسي مرمه

زه غيرت يمه نيولی زنگ چي نه وام
ته هم نه کوي مسکال درپسي مرمه

يا به مرمه د ستاسو په درشل کي
يا به يم په هسپتال درپسي مرمه

زما مری به بيا دروري سرحوښي ته
بيا مي وکړه استقبال درپسي مرمه

کليوال دي چي زما په نامه بولي
ټول خبر دي چي ضيوال درپسي مرمه

ثنا ضيوال، دمام 2017/3/21

زه به نه يم خو شـعرونه به مي لولي
دا لـيـكـلـي ديوانونه به مي لولي

زما يارانو به غمجن داستان پري گل وي
د خـر قبر بـير اغـونه بـه مي لولي

که دې پير شومه نو بيا به هم شـکـي يـي
درته جوړ تول تعويذ ونه به مي لولي

ما به تاته وي ليکلـي په کاغذ کي
په زرهاؤ ارمانونه به مي لولي

ستا بنو به پري ليکلي ضيوال جان وي
د سيني په سر داغونه به مي لولي

(ضيوال)

دمام 2016/3/23

په کلونو غاړه ږدم مسافرې ته
اوبنکې مه تویوه ځم مسافرې ته

له جنته په خوښې څوک ځي دوزخ ته؟
غریبې ده کور پرېږدم مسافرې ته

جمع کړې مې په کور کې نه راتللي
ډنډې ډنډې اوبنکې وړم مسافرې ته

سم قیامت و آه صحنې په ما جانانه
زه چې کله درنه تلم مسافرې ته

ستا یادونه دې او سخته بې خوبې ده
گرانه کله به شم تم مسافرې ته

د ضیوال له زړه نه یو الله خبر وي
ای ملگرو چې راحم مسافرې ته

دمام 2016/5/22

کجل په سترگو پوړي گنډ په سينه
بيا مې چې گراني کړي درلنډ په سينه

خدايه ته پخ کړي د جنگونو تـُـبري
چې بيا پښتون نه کړي برغونډ په سينه

ستا د سيني د باغ ميوه نه خورمه
تا دې جانانه خدای کړي شنډ په سينه

له پکتیکا به دې جانانـه بيايم
سيل به کاوو د ملاگنډ په سينه

د ضيوال دې سپيره عادت ته گورئ
هر څه ترې پاتي وي' وي رنډ په سينه

دمام 2016/6/20

غزل

نه کړي پرې اثار دا دي قلم غزل
يار ته به لیکم د زړه په دم غزل

ای شاعره یاره یو خو ووايه
گوندي چي مي کم کړي د زړه غم غزل

یاد دي زما زړه په خپگان وایوي
یاد دي په ما ولیکي ډیر سم غزل

ما ساده د یار لیدو ته ورولیئ
نغدي رانه واخلي چي راحم غزل

مه یې لوله بیا به دې غمجنه کړي
گرمه یې پخپله بولي گرم غزل

پاتي رانه کلی وطن کور کړلو
حکه ضیوال لیکم په صنم غزل

تښا ضیوال ، دمام 2017/4/8

غزل

تاته انتـ ظار به يمه ټول عمر

ياره په دي لار به يمه ټول عمر

خدايه که گنھا وي د جانان مينه

خدايه گنھگار به يمه ټول عمر

بنکلو دا سوچ مه کړئ چي بوډا شومه

ستاسو طلبگار به يمه ټول عمر

زه لکه زخمي مارغه زما اشـنا

تاته په چغار به يمه ټول عمر

ستا د محبت په مدرسه کي جان

بوخت په استغفار به يمه ټول عمر

تا لـه ما ضيواله سترگي وړوي

دربدر او خوار به يمه ټول عمر

ثنا ضيوال، دمام 2107/3/24

غزل

ماته د ماښام اذان کي ته راکه — ووه زر اوبه
زړه ته مي لا کيږي په روژه کي مازديگر اوبه

پيغلو د نکريزو لاس وهل پکي ما وځي — ښي
وي تر روح افزا هم خوندوري د گودر اوبه

ما به درته وېل په عشق کي څه دي ښکلو څه درکړل
تا به وېل زړگي اوبه دماغ اوبه ځيگر اوبه

ما به په فيسبوک کي ستا تصوير کاتو خو نه به و
خلکو به غوښتلي لکه نلکيو په سفر اوبه

چا درته مينځلي ده په منډه کي په بر گودر
څاڅکي څاڅکي څاڅي دي ضيواله له څادر اوبه

پاکستان پښتو

2018

غزل

ماته دي لاس راکړ او مانه شوي فنکاره ورکه
دا ته نو چـيرته يې لږ راشه انتظاره ورکه

بيړغ په لاس کـي يم، د ډزو تماشي ته ولاړ
سترگي مې نشته او له مانه ده هينداره ورکه

ما پسي لاس نه وو او خلکو رانه غوښتي گوتي
ما پسي لاس نه وو او ته هم وي چيناره ورکه

يقين ته وکړه! ما يې نښي وي، پوره کال ساتلي
يقين دي وشه هغه څوک ده اوس له ښاره ورکه

تا پسي لاړ شي او ماښام شي بيا يواځي راشي
ارمانه! څه شوي؟ له دي ټول کلي ده لاره ورکه

نصير(آرمان)

غزل

استا له فکر څخه هېر يم، عزرائيله

!زه له خپله سره تېر يم، عزرائيله

په تا دومره باور نه لرم چې راشي

!د ورک شوي روح په څېر يم، عزرائيله

په ژوندي تصوير مې سمې کاني وکړه

!له تش ځان نه را چارېپر يم، عزرائيله

!په يو داسې ځای کې اوسمه چې اففف

!په هر لوري تېر او بېر يم، عزرائيله

زهر پاشو ته يې زهر دي ساتلي

د ارمان! نيمگري شپږ يم عزرائيله

نصير(ارمان)

غزل

خُان په خُان وهم ولي؟

خلك قتلوم ولي؟

اي! تصويره دا څنگه

ژبه درته خورم ولي؟

زړه! په بلا واويښتي

داسي دي زيبينم ولي؟

واي، ژړا عادت مي شوه

سترگي خوروم ولي؟

زه دي بڼه شيندلي وم

تا راتولوم ولي؟

هیلو ته مي اور ورکړ

يو (ارمان) ساتم ولي؟

نصير(ارمان)

غزل

مرگه بی مودی در غاری و حمه

راشه که راحی در غاری و حمه

خپل قسمت ته ځنگه سزا ورکړمه؟

دی می اندیشنی در غاری و حمه

ستا وعدې په نن سبا کی تیرې شوي

بڼه شو بی وعدې در غاری و حمه

بیا می له تصویر نه سترگی ولویدی

مړ شومه خوږې در غاری و حمه

ای! ارمانه! ته چي په دي لاره تلي

ما به تل لیدی در غاری و حمه

نصیر ارمان

غزل

زمـور نارې له سمي غره وځي
رثوت خواره اوس له دفتره وځي

ستا د کافر حسن کافره مسکا
د ميني زور مې له پرهره وځي

په رينه ورځ باندي ماښام راشي
چې مسافر د کور له وره وځي

ستا دديوال سيوري ته سيخ درشمه
د بل چا کور مې له نظره وځي

الفاظ راغونډ کړه، او بيا جوړ کړه غزل
کنه! نو تـــــــوري له هنره وځي

په روح مې لاس کيږده او دا ووايه
چې زما ساه د چا نه بره وځي؟

په دې دوه مخي ملگرتيا ارمانه
د چا له خولي څنگه خبره وځي؟

نصیر (آرمان)

غزل

یوازي ناست یمه کوته ده او شرنگا د وره ده
د باندې ورځ ده دلته شپه ده او شرنگا د وره ده

یو څه له ځانه او یو څه له مړې دنیا نه ډار دې
ځان سره ایښي مې باجه ده او شرنگا د وره ده

د ونو باد ده شن شنی ده او شپیلک وهی څوک
د کتاب پانه سرچپه ده او شرنگا د وره ده

ځان مې خوریرې زه له خپله درده نه یم خبر
د دروازی مې اندیشه ده او شرنگا د وره ده

څادر مې اېښی دی په څنگ کې او ریا هم نشته
د ارمان بیا څوک میلمنه ده؟ او شرنگا د وره ده

نصیر (ارمان)

غزل

تل ناکام ژوندون کومه په دې ښار کې

ټوپک ځان سره ساتمه په دې ښار کې

زندگي راته د مرگ دعوت راواستاو

ځکه پټ پټ پسخیدمه په دې ښار کې

د یو چا لپاره لس مـړي کـومـه

د یو چا لپاره مرمه په دې ښار کې

ما ساتلي وي ریښتیا رښتیا خـبري

په دروغو شرمیدمه په دې ښار کې

زړه مې نه وو خو تر اوسه مې کـوله

شاعري په تا صنمه په دې ښار کې

چا به لاس راکړ ارمانه! چا به سپک کړم

داسي خلکو لویومه په دې ښار کې

نصیر(ارمان)

تا پسي تڙي شم او تا پسي اوبه شيندمه

دنيا دي رنگه شي دنيا پسي اوبه شيندمه

د محبت په سترگو بيا هوا ڪري خاوري خوري

محبت خور دي په هوا پسي اوبه شيندمه

له هغه ڪوره د يتيم بچي زگي پروي راووزي

ڪڪه ڪوڙهه ڪي نن هر چا پسي اوبه شيندمه

هجران يي بنه وو اوس وصال ته به ملا ترمه

تعبير د خوب وو چي آيلا پسي اوبه شيندمه

په مور فتوا ورڪري ارمانه! خان ته هيڃ نه وايي

په ملا اور بل وي ملا پسي اوبه شيندمه

نصير(ارمان)

غزل

زما د سترگو دا رڼا دې مانه څوک نه اخلي

ماته دې مرگ راشي خو تا دې مانه څوک نه اخلي

زه چې وم تېرې تا په لپو کې اوبه راکوی

مورکی دعا کړمه ستا ساه دې مانه څوک نه اخلي

ژوند نا کرار دی نصیحت د ناصیح هر وخت اورم

په لیلا رنډ شمه چې دا دې ما نه څوک نه اخلي

زه دې ژریرمه خو ستا خوشحالي زیاته شه ده

زه دې ژریرم ستا خندا دې مانه څوک نه اخلي

د زړه په سر مې د غزل تڼاکي بیا وچاودي

ارمانه! خلک د دنیا دې مانه څوک نه اخلي

نصیر(ارمان)

غزل

په ځان مين يــــم له ازاره په ما څه شوي دي؟
په خوب کي چيغه کړم له ډاره په ما څه شوي دي؟

.سودايي شوی يم په خپل گريوان مي کړبڼی باسم
ورته معلوم شمه په لاره په ماڅه شوي دي؟

په مسنجر باندي يې ژر ژر وويل ته چيرته يې
زړه می تالی خوري نا قراره په تا څه شوي دي؟

چي تا تيکری وچاوو چيغه دي په زوره وکړه
شه څه مطلب دي وو له څاره په ما څه شوی دي؟

ذکي دا وخت به ورته وايي بيا دهـيڅ نه ژاري
څه ته را درومي تر مزاره په تا څه شوي دي؟

نوروز خان (ذکي)

دانتظار شیبی به ما نور خوروي لکه ته
مابه نور خان ته گرځوي او مابه خوري لکه ته

!!په بازارونو تر هماغه خای راغلی یمه
چی څوک به داسي انځورونه خرڅوي لکه ته

له دې هنر سره هم پاتي راغلم نه کیدلو
دسیندپه غاړه هر سړی څوک رسموي لکه ته

ذکی دې ناست وی او همدغسي گزران دي کوي
شه کاروبار ده دشیپي ستوري شماروي لکه ته

نوروزخان(ذکي)

خه خبر ده! اوازونه راپسي دي

دچا چيغي دي اهونه راپسي دي

تورشپه ده او وحشي شانتي سيلی ده

له شا تور تور نقابونه راپسي دي

د بدرنگي زماني له هره کونجه

د اورونو خنځيرونه راپسي دي

زما کارونه دي اوستا هغه هنر ده

دا له شا چي کاروانونه راپسي دي

د ادکي موري چيغي را رسيره

د وحشيانو کتارونه راپسي دي

وا! ذکي لکه بي خوکه خوک ولاړ ده

غريب نيولی دی غرونه راپسي دي

نوروز خان (ذکي)

د چا زما د چا په وینو سره لاسونه
داسی حالاتو راته ایشي دي به خوله لاسونه
د اسلامیت او افغانیت نه، بغاوت ده کنه
چي مسلمان ورور ته مي ایشي په سپاره لاسونه

وحشت يي داسي خور ده ژوند ته تمناه نه کوي
هر چا نيولي دي په خپله مقبره لاسونه

د پښتني پيغلي په دي بيوسي وژريدم
اه!! رسم کړي وو د کور په دروازه لاسونه

د جنگ اورجنه لمن ټوله کړی او سوال مو واخلي
له پلوو سره دي ليک په ديواله لاسونه

له تندي مر شه نکي لمونځ ورباندي هم مه کوه
دي سمندر کي يي مينځل په وینو سره لاسونه

نوروزخان(نکي)

غزل

تا لېدلی دې وړې د ژړیدو درد؟
هره شپه زه تیروم د زړه بـنو درد

حافظې نه مې وتلې خو شعرونه
خدای دې نه وینې په چا د اولادو درد

مور که درد لرو ایپنه یې لږ راکم کړې
خو چا کم کړلـو ددغو آیبنو درد

دا بېلتون هم جهنم ده خو په ژوند کې
قیامت دې په و الله د بېلیـدو درد

اوبنکې مه پتو پوهیږم چې خـپه یې
راته بنکاري دې نـازکې په لیمو درد

اوس له اوبنکو او غمو سره عادت یم
خـان ته اخلمه اتله په پیسو درد

نصیراتل

غزل

په رسم شوي انځور ځان ته تسلي ورکوم
دې تنهائي ته څومره زور په تنهائي ورکوم
ياد دې وړوکی را زلمی شو زما د زړه په کور کې
رانه دې نه ځي اوس زه مینه د بچي ورکوم
څو کاغذونه مې راوستي په خبړو باندي
څو کاغذونو ته لا اوس هم زندگي ورکوم
د يو ناشناخته محبت درد مې په زړه کې اوسي
زه يو پردې ته د خپل کور زمواري ورکوم
اتله غواړم يې له خدای نه اوس په هر لمانځه کې
که زما نه شوه خپله ساه نو سمدستي ورکوم

نصير اتل

غزل

آلتلي اروا راغله دوباره د خُـان سايي ته
چي خهـره د تللي كس مي مخامخ شوله خهـري ته

ستا دنه راتلو احساس د جهنم يوه لــــهـزه ده
خپل معصوم نظر مي تت شو په كتو د دروازي ته

انتظار نه ستا ديداد نه او بل زور د تنهــــايي نه
اخيري سلگي مي راوري دغه خُـاي د مخه بڼي ته

چي دي وخت و نه را تللي نه دي غوښتم آي مغروري
اوس نو ژاړه بڼه په چيغو زما پاتي نښانــــي ته

نن مي وكتل باران ته خو وعدي مي دي په زړه شوي
وخ مارغان مي كړل د ننه بيا اتله پنــــجـري ته

نصير اتل

غزل

بي ساه وجود نه مي مزه واخپسته
هېر شوي کس زما نامه واخپسته

ما ويل ستا ياد رانه خپه لار نه شي
په بپوسي کي مي دپوه واخپسته

د تنهائي نه به پري خان ساتمه
په خاموشي مي آيپنه واخپسته

د زندگي په انتها کي يمه
تانه چي لږ مي فاصيله واخپسته

اتله خومره به مي ودردوي
د بيا راتلو مي تري وعده واخپسته

نصير اتل

غزل

بیا به دې حُان نه هم گیلې راځي، خو زه به نه یم
اوبسکې په مخ به دې دوه درې راځي، خو زه به نه یم

د بیلټا نه لــــه درده ما چري خندا ونه کړه
ژونده په تا کې به مـزې راځي، خو زه به نه یم

ستا په شتوالې کې داستا نه شوم خو وروسته به آي
ستا په شان ډېرې قواري راځي، خو زه به نه یم

زما د خولي اظهار اوس شرم د خپل حُان نه کوي
د هو خُواب چې د هغې راځي، خو زه به نه یم

اتله شپه به وي ډېوه به وي باران به هم وي
ژوند کې به دغسي صحنې راځي، خو زه به نه یم

نصیراتل

غزل

يخه يخني ستا دتودي غيري ارمان راسره
تنهايي ونه شوه روان مي کړو خپل خان راسره

د نفرت حد دي په و الله چي زه به څه ووايم
دوه دري قدمه په لار نه ځي مسلمان راسره

وايه نو څنگه به خوشحال په زندگي کي يمه
چي وي دژوند هره لېزه کي هر شي وران راسره

په زړه مي لاس ونيسم بڼه ژوره ساه واخلمه
چرته ناڅاپه مخامخ چي شي جانان راسره

يه د ډاکټري ياده څومره زورور يي په خدای
زه چي ژريرمه ژړا کوي اسمان راسره

نصير اتل

غزل

داچي ستا ياد گرځوم له ډيره وخته
زه يو غر په اوږو وړم له ډيره وخته

ستا بنو نه جوړه شوي هغه ستنه
په پرهر کي ماتوم له ډيره وخته

د خپل غم سره رشته جوړول غواړم
سوال زاري ورتنه کوم له ډيره وخته

اخير هم مي دا خپل ځان راباندې پوه شو
زه چي غلي ژرېدم له ډيره وخته

آييني سره اتله گرځيدمه
تنهائي نه پتيدم له ډيره وخته

نصير اتل

غزل

د تنهائي احساس مي خوري لکه لرم لگيادي
دا يو سري د څه مودي نه په ځم ځم لگيادي

د ژوندانه تمثیل نور نه شم کواي نه يي کوم
لابه تر څو وایم چي وخت راسره سم لگيادي

د زندگي په اميدونو مي اوښتي خاوري
له بلي خوا مي بربادي کي داستا غم لگيادي

خدایه ج داستا د بندگي د غافلي له وجهي
ديو آدم په بندگي کي بل آدم لگيادي

دا دکافرو يادو جبر دي نصير اتله
پر له پسي چي مي باران په مخ د، نم لگيادي

نصير اتل

غزل

داچې ستا یاد گرځوم له ډیره وخته
زه یو غر په اوږو ورم له ډیره وخته

ستا بڼو نه جوړه شوي هغه ستته
په پرهر کې ماتوم له ډیره وخته

د خپل غم سره رشته جوړول غواړم
سوال زاری ورته کوم له ډیره وخته

اخیر هم مې دا خپل ځان راباندې پوه شو
زه چې غلی ژریدم له ډیره وخته

آیښي سره اتله گرځیدمه
تنهایی نه پتیدم له ډیره وخته

نصیراتل

غزل

اوس مي زړه ستا په يادو باندي خوشحال وي
هر ماشوم په غوبارو باندي خوشحال وي

دلته خلک د بل چاڅنگ ته کينی نه
دلته خلک په ځانو باندي خوشحال وي

داچي اوس راته په چوف چوف باندي سر دي
بس همدی مي ژریدو باندي خوشحال وي

ولي زه به ستا غمو سره خدا کړم؟؟؟
ليونې په ځنځيرو باندي خوشحال وي؟

له مودو پس يم راغلی راته گوره
تري شوي په اوبو باندي خوشحال وي

د اتل خو مې همدا بېغوري وژني
چې په خپلو اسويلو باندي خوشحال وي

نصير(اتل)

غزل

ساه مـي په وجود کي گيره شوي ده
بنـکاري چي هغه مي هيره شوي ده

داچي دي بيلتون رانه لاس واخيستو
گـوره چي خدا مي ډيره شوي ده

درده چي داستا دغم هم نه يـمـه
گوري چي خواني مي تيره شوي ده

ته چي راسره وي هلته بنـه وه خو
اوس دا زندگي مي سپيره شوي ده

تاچي ويل اتله ستا په نوم يي بردم
راشـه هغه پانه بيره شوي ده

نصيراتل

غزل

زه تاته ڪر م دعا، ته دعاماته ڪر ه نازڪي
روڙه ده، سوال قبليڙي لاس هواته ڪر ه نازڪي
دخدای دمهربان اومحترم ذات له درباره
زاري دامن تولي پينتونخواته ڪر ه نازڪي
سيالي ضرور گتم خو؛ گوره داکارته هم وڪر ه
تپه دملالی راپسي شاته ڪر ه نازڪي
!اي! تا له دي حا ضير متکلم سري نه، نه ده
مکتب او مدرسه دي ترينه پاته ڪر ه نازڪي
اي! تاسوخوانان په خوشا ليو بد رگه ڪر
وخ! ما په تر مو اوبنکو روڙه ماته ڪر ه نازڪي
يوچارته قيصه دل يوني فيضان ڪوله
سلگی به بي ورو، ورو، ورسره زياته ڪر ه نازڪي

گلبدین (فيضان)

غزل

دومره بنايسته يې چې هيڅ نه لري مثال ماښامه
اخ روژه مـــــــــــــــــاتې، اخ دکلي کليوال ماښامه
يو خواروژه، بله گرمي بل خواته بڼه پوهېږي
هله ژر راشه يم اوبنـــــــــــــــــتې په جنجال ماښامه
ستا دغروب هاغه لږ سره، هاغه دوينو پټې
بيانوي دزیندې شـــــــــــــــــوي منصور حال ماښامه
شکر، ډاډه شومه دعطرو بوی کوڅه کي لار و
شکر راوري ستا دراتلو زیری شمال ماښامه
هغه ملنګ و، که فيضـــــــــــــــــان و، ومي نه پيژانده
ولي؟ زما دنظر مخ ته شوي ديـــــــــــــــــوال ماښامه

گلبدین(فیضان)

غزل

رسمومه انخورگره انخورگره انخورونه
شروع کړي مـي له سره انخورونه
بلا اوبنکي تويول ورتـه لازم وي
بلا درد لري اکثره انخورونـه
ديوچا په تلاش دارتـه يو ختلـي
اوس مو خاخي له پرهره انخورونـه
دنبنترو په شملويي سينگار شـوي
بنکلوم دي سليمان غره انـخورونه
لږپه تلو تلو کي زما په طرف گوره
درنه بـسم مسافره انخورونه
پوري څوکي ته شپونکي فيضان ختلي
رسموي له مازديگره انخورونه

گلبدین (فیضان)

غزل

مړه پريږ ده دی دي هم راباندي پوه شي
پروانه کړي چې ټول سم رابانديپوه شي
بيامي نه چي پري بيالږه گوزاره کړي
کله کله دي چې غم راباندي پوه شي
مه څيرم يي ، مه څيرم يي ، مه څيرم يي
څيري بنه دی چې ټول چم راباندي پوه شي
ترهغو راتـــه په سپکو سپوروسروي
چي مي وکړي سترگي نم راباندي پوه شي
وخ دکلي ماشومان راپـــسي گوري
وخ له کلي چي راحم راباندي پوه شي
واه! فيضانه داســـتاد راباندي شک دی
چي د ف توري ليکم راباندي پوه شي
گلبدین (فيضان)

غزل

نورچاته نه بنایمه لوی او هـم واره دردونه
همداسي پت بنه دي زماذخمي زره دردونه
دچادلا سه بس همدومره سـزا بس ده زما
په تش کتو باندي يې راشي په ما مـره دردونه
وخ خدایه بيا دکـلي هاغه هديره کي تـبرشوم
وخ خدایه بـيـايي په ماراوستل زاره دردونه
يومسافر غريبي مورته په غريب غريب کي وايي
دسـفر پـنـو کي مي بندپه بند تره دردونه
هـله ژر ژر که، دفيضان په نوم دمگردي هلته
تر هـاـغه پوري غرني کلي دي وره دردونه

گلبدین (فیضان)

غزل

څوک يې ددومره تپوس نشته چې داوولي ژاري
ددروازي ترشايوڅوک درپسي غلي ژاري
تا په دعاکي يــــادوي اوبياسلگي هم کوي
درپسي هرلمانځه کي هاغه نازولي ژاري
دکليوالي زړه دي دومره نرم شوی دی اوس
چي ماشومان هم ورته ستانامه اخلي ژاري
زموردنباردنجونو هيڅ خندانصیب کي نه ده
زموردنبارنجوني اکثرچي ماليدلي ژاري
هغه چي تير کال به يې دلته زمزمي کولي
هغه کوچي سبرکال دغره سرته ختلي ژاري
لاسونه پورته کړي دعاکوي اومن غــــواري
واه،څه له درده ژاري واه،څومره سپېڅلي ژاري
اي!دادي څه کپڙي فيضانه دادکو م کلي ده
زمورن کوڅي ته څوک په تاپسي راغلي ژاري

گلبدین(فيضان)

غزل

په دغه بنارکي دهر چار اوسي پام شوی دې
اخ په نازک وجودمي حکم دا اعدام شوی دې
يو اعلان واورئ کلیوالو جنازې ته راشئ
زما دتولو آرمانو نو قتل عام شوی دې
دسپین غر څو کي ته ختلی يم نارې و همه
هله ژر راشئ دجنگو نو اختتام شوی دې
په نافهمی کي مي په زره باندي لوی جبرکړی
په نافهمی کي مي نظر په پوري بام شوی دې
په هغه کورکي دفیضان نامه ویل جرم دی
په هغه کورکي خو بندیز په دغه نام شوی دې

گلبدین(فیضان)

غزل

هیچا هم ونه کړ ددغي بیماری علاج
ولي هیڅ نه لري داوونکي اوسلگی علاج
دومره سپیڅلي مقدس مرض نیولی یمه
زما دسپېڅلي زخم نه لري نړی علاج
دافغانی خاوري یو دغه خصلت خوندراکوي
ژرپکي وشي دسرکــشه ککری علاج
هغې په تاپسي و زهر زورور څـنبلي
ځکه خو ونه شو دهاغي لېونی علاج
خپله دعاکوم اوخپله پري آمین وایمـه
پام چې څوک ونه کړي زما دتنهایی علاج
دهرجومات له منارې ورته سلگی وهم نور
فیضانه نه راځي دقام دبېغوری علاج
گلبدین (فیضان)

غزل

خوب رانه لارشي تل کومه ستري ستري سلگي
ته نـور قبولي کره اي! خدایه زما کري سلگي
دایه شیبو شیبو بـاران او وهشتناکي تکی
دایو یتیم تر دغه خـایه دي راوري سلگي
! ظالمه قـدر يي کوه هـسي يي مه بوله اي
درته به تندرشي یووخـت ددي زوی مري سلگي
یواعلان واورئ! اعلان واورئ! نوري هيخ ونه ويل
له مناري نه دجومات شوي نوري لوري سلگي
فیضانـه ستري مسافروم په آرمان شهـيد وم
چي راوتي مي دتا بوت لـه هري دري سلگي

گلبدین (فیضان)

غزل

نړۍ ته جنگ اعلانومه دقلم په څوکه
هېواده تا ابادومه دقلم په څوکه
دسپين غر څوکه باندي لوی افغانستا ن ليکمه
څنگ کي يې امن رسمو مه دقلم په څوکه
دشهيد پلا رهغه يتيم سلگو نېولی بچی
که خدای کول قرارومه دقلم په څوکه
داسلا مي نړۍ هماغه پخوانی جذبسه به
نړۍ ته بيا وربنکارومه دقلم په څوکه
بيا ونه کړې رقيبته پام داستعمار کوشش دي
داخلي خوله درماتومه دقلم په څوکه
فيضانته چرته که دسولي اختر دلته راشي
ستر گي به دواړه تورومه دقلم په څوکه

گلبدین (فیضان)

غزل

ما به لـمنه کي راوري له پوري غره ډبري
درقيب سرته مي اوس ايښي دي پوره ډبري
دلته هواسره سيالي مورپه ډبرو کوو
لمونځ چي کوو هم راته ږدو په فڅادره ډبري
ستا لږوني اوس لږوني دي والله سم لږوني
که باورنه کوي رځه پسي شـماره ډبري
تاته مي نه ويل چي دلته دوباره مه رځه
منل دي نه و، اوس په سر سر باندي خوره ډبري
ز مور دکلي يوشاعر دی دفيضان په نامه
هره شپه ولي ز مور کورته په تياره ډبري

گلبدین (فیضان)

Thank you for reading

Find more e-books and articles on Ketabton - your multilingual digital library.

www.ketabton.com

Ketabton - Pashto, Farsi, Arabic & English